

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΘΗΛΕΩΝ ΧΑΝΙΩΝ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 9

Χανία 4η Μαΐου 1932

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Τὸ Πάσχα! Ἡ μεγαλεί-
ρη γιορτὴ τῶν χριστιαν-
ῶν! Ἡμέρα τῆς σωτη-
ρίας μας! τῆς ἀπελευθε-
ρώσεως ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ
προπατορικοῦ ἁμαρτήμα-
τος.

Ἡ Καλὸς Θεὸς, μεγα-
λόκαρδος πάντα καὶ στὸ
ἄκρο ἀγαθὸς, μᾶς ἔδειξε
γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴ
καλωσύνη του καὶ τὴν
ἀγάπη ποῦ ἔχει γιὰ μᾶς.
Χρόνια τώρα βασιτεύσα-
με τὸ βάρος ἀπὸ πάνω
μας, βουτηγμένοι μεσ' τὸ
βόρβορο τῆς ἁμαρτίας,
χωρὶς κανεὶς νὰ μπορέσῃ
ἀὰ βρῇ μιὰ λύσι μετὰ τὴν ὁ-
ποία θὰ μπορούσε νὰ ἐ-
ξυλεώσῃ τὸ Θεό. Ἡ προ-
σβολὴ ποῦ ὁ ἄνθρωπος
ἔκαμε στὸ Θεό ἦταν τόσο
μεγάλῃ ποῦ γιὰ νὰ ἐπέλ-
θῃ ἡ συμφιλίωσις ἔπρεπε
νὰ χυθῇ αἷμα. Τὸ αἷμα
ὅμως αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ
εἶναι κοινοῦ ἀνθρώπου
ἀλλὰ κάποιον ἴσον μετὰ
Θεοῦ. Καὶ νὰ ποῦ ὁ Θεὸς
πάλι δέχτηκε νὰ βρῇ ὁ ἴ-
διος τὴ λύσι, ποῦ γιὰ τὸν
ἄνθρωπο αὐτὸ ἦταν ἀ-
δύνατο. Καὶ ἔστειλε τὸ
νιό του μετὰ ἀνθρώπινῃ
μορφῇ καὶ ὑπέστη τὸ μαρ-
τύριο τοῦ σταυρικοῦ θά-
νατου, μετὰ τὸ ὁποῖον ἔσω-
σε ὅλους ἐκείνους ποῦ
πίστευσαν στὸ θάνατο
καὶ στὴν Ἀνάστασι του.

Καὶ αἰσθανόμεθα ἀκό-
μη καλλύτερα τὴν Ἀνά-
στασι του γιὰ τὴ μεγάλη
αὐτὴ ἡμέρα ἐορτάζετε
τὴν ἀνοιξὶ ὅταν καὶ ἡ φύ-
σις ἐορτάζει τὴν ἀνάστα-

σιν τὴν ἀναγέννησι της.
Τότε ὅταν τὰ λειβάδια
εἶναι καταπράσινα τὰ
δένδρα ὀλάνθιστα καὶ τὰ
λουλούδια χύνουν τὴν ὡ-
ραία μυρωδιά τους ὅταν
ἡ φύσις ἀνασταίνεται ἀπ'
τὸ λήθαργο ποῦ εἶχε πέ-
σει σ' ὅλο τὸ διάστημα
τοῦ κρύου χειμῶνα, ὅταν
ἡ ψυχὴ μας ξαναζεῖ καὶ
πλημμυρίζει ἀπὸ χαρὰ
καὶ ἀγαλλίασι ἐξ αἰτίας
τῆς ὁμορφιάς τῆς φύσης,
τότε καὶ ὁ Χριστὸς ἀνα-
στήθηκε μετὰ ὅλη του τὴ
δόξα ὥστε ἀπ' τὴν τα-
πείνωσι ποῦ ἔπαθε γιὰ
νὰ μᾶς σώσῃ ἀπ' τὴν ἁ-
μαρτία καὶ τοῦ Πατέρα
του τὴ ὁργὴ, καὶ νὰ ἀνα-
στήσῃ καὶ μᾶς σὲ μιὰ και-
νούργια ζωὴ. Καὶ ὑπο-
σχέθηκε ἀκόμα, σὲ κεῖνο
ποῦ θὰ πιστεύσῃ καὶ θὰ
ἀκολουθήσῃ τὰ λόγια καὶ
τὴ διδασκαλίαν του, τὴν
αἰώνια ζωὴ καὶ εὐτυχία.

Καὶ ἐρτάζομεν πάντα
τὴ μεγάλη μας αὐτὴ γιορ-
τὴ τῆ σωτηρίας μας μετὰ
μεγάλῃ μεγαλοπρέπεια καὶ
συγκίνησι. Καὶ τώρα ἀ-
κόμη ποῦ τὸ θρησκευτι-
κὸ καὶ τὸ πολιτικὸ μας
αἰσθημα τόσο ἔχει πέσει
καὶ τὴ ζωὴ εἶναι τόσο δύ-
σκολη, ὁ κόσμος ποῦ ἔ-
χει παραμελήσει πολὺ
τὰ καθήκοντά του καὶ ἰ-
δίως τὰ θρησκευτικὰ, τὴ
μεγάλῃ αὐτὴ μέρα δὲν
μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀσυγκί-
νητος καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ
τὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖον
τῆς θρησκείας μας. Καὶ
προσπαθεῖ ὁ καθ' ἕνας

νὰ ἐορτάσῃ τὴς Ἁγίες αὐ-
τὲς μέρες ὅσο μπορεῖ καὶ
λυτέρα μετὰ λιγότερες σνο-
τοῦρες καὶ στενοχώριες
μακριὰ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία
καὶ ὅσο τὸ δυνατόν ση-
μώτερα μετὰ τὸ Θεό. Γι'
αὐτὸ ἐνῶ τὴς ἄλλες μέρες
ἡ ἐκκλησίαις εἶναι σχεδὸν
ἄδειες κατὰ τὴ διάρκειαν
τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν
τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς
ἐβδομάδος τὴς βλέπομε
νὰ ἀσφυκτικὰ μεγάλες.
Καὶ ὅλοι μαζὶ οἱ Χρι-
στιανοὶ μετὰ μιὰ ψυχὴ εὐ-
λογοῦν καὶ εὐχαριστοῦν
τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἄκρα ἀ-
γαθότητα καὶ δικαιοσύνη
του. Καὶ ἀκόμα παρακα-
λοῦν ἐκείνον ποῦ φάνη-
κε τόσο καλὸς καὶ τοὺς
ἔσωσε ἀπ' τὴ μεγάλη αὐ-
τὴ ἁμαρτία νὰ δείξῃ καὶ
τώρα τὴν εὐσπλαγχνίαν
του καὶ νὰ τοὺς σώσῃ ὁ-
πως τότε ἀπ' τὴ δύσκολη
καὶ κρίσιμη ἐποχὴ ποῦ
ζοῦντε δίδοντάς τους μιὰ
καλύτερη αὔριον.

Ἀρριέττα Δ. Ζυγομυλᾷ
Μαθήτρια Δ' τάξεως
Γυμνασίου Θηλέων.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ

—Στέλλα πόσα λεπτὰ θέ-
λομε ἀκόμα; κοντεύομαι;
πλησιάζει; μοῦ φωνάζουν
ἀπὸ γύρω γύρω.

Θεέ μου τί ἀγωνία εἶναι
αὕτη; δὲν προχωρεῖ τὸ ῥο-
λόϊ σήμερον; καὶ νὰ ὑπάρχῃ
καὶ ὁ φόβος νὰ βγῇς στὸ μά-
θημα καὶ... νὰ... μὴ ξέρης!!!
καὶ τὸ φοβερώτερον ἀπ' ὅλα
νὰ... πεινᾷς

Μὰ εἶναι φρίκη!!!!

Δόξα νᾶχῃ ὁ Θεὸς διὸ λε-
πτὰ θέλομε ἀκόμα.

Ἐπὶ τέλους ἀκούεται καὶ
τὸ κουδοῦνι.

Τὶ ὠραία ποῦ κτυπᾷ ἀλὴ
θεῖα σήμερον, μ' ἀρέσει πολὺ
ὁ κτύπος του.

Ἡ ὥρα εἶναι μία καὶ πέν-
τε.

Ἡ ψυχὴ μου ποῦ τόσες
ὥρες τώρα πάει νὰ πεταχθῇ
ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγωνία της, ἀρ-
χίζει σιγὰ σιγὰ, νᾶρχεται στὰ
πρῶτα της.

Τί εἶναι κι' αὐτὸ τὸ ῥο-
λόϊ...

Ὅταν θὲς νὰ περνοῦν οἱ
ὥρες γρήγορα, αὐτὸ τὸ πει-
σματάριο, λὲς καὶ τὸ κάνει
ἐπιτήδες, πάει μετὰ ὅλη του
τὴν ἡσυχία.

Μὰ εἶναι κατάστασις βρῆ
ἀδελφε αὕτη;

Ὅταν πάλι θὲς νὰ μὴ πε-
ράσῃ, ὁ καιρὸς γιὰτί ἴσως
εἶσαι εὐχαριστημένος, τρέ-
χει τὸ ἀφιλότιμο στὰ τέσσα-
ρα.

Μὰ ἀλήθεια τό κάνει αὐ-
τὸ τὸ ῥολόϊ; Μπα.....ἰδέα
μου, ἀσφαλὼς θᾶναι.

Δέν εἶναι κακὸ τό κακό-
μοιρο.

Παρ' ὅλα ὅμως τὰ πεί-
σματά του, σὲ κάνει, τὸ ἄ-
θλιο νὰ τ' ἀγαπᾷς.

Εἶναι ἕνας πρώτης τάξε-
ως φίλος...

Στρογγυλὸ, στρογγυλὸ,
σηκώνει πάνω του μιὰ ἄσ-
πρη πλάκα γεμάτη μαῦρες
κουκίδες, ποῦ τὴς προφυλάσ-
σει, μετὰ ἕνα τζάμι ἢ μετὰ ἕνα
κομμάτι ζελατίνα. Στὸ πά-
νω μέρος ἔχει ἀκόμα, ἕνα
μικρὸ ῥαδάκι, ποῦ μόλις τοῦ
δώσῃς διὸ, τρεῖς, γύρες εἶ-
ναι ἑτοιμὸ τὸ ῥολόϊ ν' ἀρχί-
σῃ νὰ κτυπᾷ, κανονικά καὶ
μετρημένα. Μὰ ἂς δοῦμε τώ

ρα τι εἶν' αὐτὲς οἱ μαῦρες κουκίδες ποῦ βλέπουμε; Τί εἶν' αὐτὴ ἡ ταντέλλα, ἡ λεπτοκαμωμένη ποῦ φέρνει γύρω, στὴν ἄσπρη πλάκα, ποῦ πάνω σ' αὐτὴ περπατοῦν οἱ δυὸ λεπτὲς βελόνες;

Οἱ κουκίδες...οἱ ἀριθμοὶ ποῦ μᾶς δείχνουν τὶς ὥρες τῆς μέρας.

Κι' αὐτὴ ἡ ταντέλλα; Αὐτὴ μᾶς δείχνει τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Καὶ οἱ δυὸ βελόνες; "Ε...γι' αὐτὲς πᾶς μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πῶς εἶναι πολὺ σπουδαῖες.

"Αν μᾶς λείπανε αὐτὲς, θάτανε τὸ ῥολοῖ, ἐργοστάσιο χωρὶς ἐργάτες.

Μὰ αὐτὰ ποῦ βλέπομε εἶναι ὅλα κι' ὅλα;

Μπᾶ...τὸ ῥολοῖ ἔχει κι' ἄλλα.

Εἶναι τὸ κακόμοιρο καλὰ φορτωμένο.

"Αν ἀνοίξουμε μιὰ μικρὴ πορτίτσα ποῦ ἔχει στὴ πλάτη του, καὶ τί δὲ θὰ δοῦμε μέσα.

Ροδάκια, βίδες, ἄξονες, μικρὰ μικρὰ συρματάκια ἀκόμα δὲ καὶ...ρουμπινάκια.

Κι' ἀμ' τί νομίζετε;

Εἶναι σπουδαῖο τὸ ῥολοῖ. "Η ἀξία του εἶναι μεγάλη, κρατεῖ πρῶτης τάξεως συντροφιά, ὅσο μικρὸ κι' ἂν εἶναι. Αὐτὸ εἶναι μὲ λίγα λόγια τὸ ῥολοῖ, ποῦ μὲ μιὰ μαύρη μεταξωτὴ, κορδελίτσα δένεται γύρω ἀπὸ τὰ περιποιημένα χεράκια τῶν δεσποινίδων, ἢ μέσα σὲ μιὰ δερμάτινη θήκη—πολλὲς φορὲς ὅμως τοῦ λείπει κι' αὐτὴ—φυλάσσεται μέσα στὶς μυρωμένες τσέπες τῶν κυριῶν.

Στέλλα Γ. Γαλάνη
Τάξις Ε'.

Η ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

Πόσο γλυκειὰ ποῦ εἶναι πόσο ἡθελὰ νὰ μὴν ἐτελείωνε ποτὲ αὐτὸς ὁ εὐχάριςτος βίος. Καὶ τώρα μὲ τὴν ιδέαν ὅτι σὲ ὀλίγα ἔτη πειὰ θὰ ἔχω τελειώσει τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν ἡρεμον καὶ θὰ τὴν ἀφίσω διὰ νὰ εἰσεέλθω

εἰς τὴν τρικυμίαν τῆς ἄλλης ζωῆς μέ πιάνει μιὰ μεγάλη μελαγχολία. "Οταν μικροὶ —μικροὶ ἐρχόμεθα καὶ κλεισμένοι εἰς ἓνα δωμάτιον ἀρκετὰ μανθάνομαι πράγματα καὶ ψηφία ποῦ δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὰ παιγνίδια ποῦ παίζαμε πρὶν μᾶς φαίνεται ἀρκετὰ στενόχωρη ἡ ἡμέρα τῆς διδασκαλίας καὶ ποθοῦμε νὰ τελειώσῃ γρήγορα ἡ ὥρα καὶ νὰ βρεθοῦμε ἔξω διὰ νὰ ἀρχίσωμεν χωρὶς καμία ἐγνοία τὰ παιγνίδια. Μὰ ἀργότερα ποῦ ἀρχίζομεν νὰ καταλαβαίνομε τὸν κόσμον, τὸσον καὶ περισσότερον ἐγαποῦμε τὸ στενόχωρο δωμάτιο τῆς διδασκαλίας, τὸν αὐστηρὸ διδασκαλὸ μᾶς καὶ τὸ ἀδιάφορον περιεχόμενον τοῦ βιβλίου μᾶς. "Ολα αὐτὰ τώρα μᾶς φαίνονται ὅτι ἔχουν κάποιες χρησιμότητες, ποῦ προσγομμένως δὲν τῆς καταλαβαίνομε. Τὰ βιβλία δὲν μᾶς φαίνονται ὅτι εἶναι τυπωμένα ἀπλῶς διὰ νὰ μανθάνωμε νὰ διαβάζωμεν, κάθε βιβλίο ἔχει καὶ τὸ ἰδικὸ του προτέρημα. "Οσον καὶ ἂν διὰ βάζωμεν τὸσον καὶ περισσότερον μανθάνομε καθημέρα καὶ κάτι προστέτομεν στὶς γνώσεις μᾶς. Κι' ὅταν πλέον φτάσωμεν στὴν ἡλικίαν ἔσων δυνάμεθαν ἀεκτιμήσωμεν τὸ κάθε τι μᾶς εἶναι τότε τὸ σχολεῖον μᾶς εἶναι ἀπαραίτητον στὴν ζωὴ. Τότε συμβαίνει τὸ ἀντίθετον ἀπὸ ὅ,τι στὴν ζωὴν μᾶς συνέβαινε. Μᾶς φαίνεται ὅτι οἱ ὥρες τοῦ σχολείου περνοῦν πολὺ γρήγορα καὶ ἐπιθυμοῦμε πότε πάλι νὰ βρεθῶμεν μετὸν διδασκαλὸν μᾶς διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὸ μάθημα ποῦ εἴχαμε ἀφίσω. Τότε δὲν ζοῦμεν ἄλλην παρὰ τὴν ζωὴν τοῦ σχολείου κι' εἶναι ὡραία αὐτὴ ἡ ζωὴ μορφώνει ἐξυγενίζει καὶ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο ἀρκετὰ δυνατόν διὰ νὰ παλαίσῃ καὶ αὐτὸς ὅταν φύγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον εἶναι γλυκειὰ ἡ μαθητικὴ ζωὴ ὡς ἓνα παραμῦθι περίπλοκο καὶ ἐνδιαφέρον ποῦ μᾶς λείει ἡ γαγία

μᾶς σὲ μιὰ ἡσυχῇ γωνιά κοντὰ στὴν θερμάστρα τὸ παραμῦθι τῆς ζωῆς ποῦ ὅμως σοῦ κάνει ἐντύπωσι κάθε λέξις σοῦ κάνει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸν ζῆλον κατόπιν νὰ περάσῃς τὴν εὐθείαν ὁδὸν μόνον σοι.

Λευκοθέα Κολιακού-
δάκη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΜΟΥ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

"Ῥστερα ἀπὸ μιὰ μαρτυρικὴ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ἀσθενεῖαν μου, ἡ ὁποία, τὸ διάστημα τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς περίπου ἦτο ἀρκετὸν ἀνασκάψῃ ἐκθεμελίωσιν τὴν σωματικὴν μου ἀντοχὴν ἀφοῦ μοῦ κατεστάλη χίρις εἰς τὰ φῶτα τῶν καλῶν τοῦ ἀσκληπείου θεοῦ τῶν τῶντα ὑστερα λέγω ἀπὸ τὸ κατακτόπημα τοῦτο τῆς κατηραμένης ἀρρώστειας μου καὶ ἐφ' ὅσον ἡσθάνθην πλέον ἐμαυτὴν ἱκανὴν νὰ στηριχθῇ στὰ ποδάρια τῆς ἐτοιμάσθην λαχταριστὰ γιὰ τὸ δεῦτερον σπῆτι μου, γιὰ τὸ σχολεῖον τὸ ὁποῖον μέχρι τινὸς δὲν γινώριζα ἐὰν τὸ ἤθελον ξαναδῇ. Πλησίασα τοῦτο διαρκῶς παρατηροῦσα καὶ ἀμφισβόλλουσα ἐὰν τὰ πράγματα ἦσαν στὴν θέσιν ποῦ τὰ εἶχα ἀφήσει, ἀναλογιζομένη ἄραγε ἔτσι ἦτο, ἐκεῖνο; "Αραγε... γιὰ τὰ πάντα μέχρι τινὸς ἡμουν σὰν ξένη καὶ ἐφαινόμουν σὰν ἐπισκέπτρια ὅτε τὰς ἀμφισβόλλας μου καὶ δισταγμοὺς διέλυσαν αἱ φωναὶ τῶν συμμαθητριῶν μου μόλις μπῆκα στὸν περίβολον τοῦ Γυμνασίου μᾶς. Αἰσθαστὴν τὴν Εἰρήνην, τί γίνεσαι, πῶς πέρασες, πῶς πᾶς Εἰρήνην "Εστερεφα παντοῦ τὸ κεφάλι κυτάζουσα ἀνιχνιστὴν. "Αλλὰ τὸ κοῦδούνη ποῦ μᾶς καλοῦσε νὰ μποῦμε στὸ μάθημα κτυποῦσε καὶ ἐμπήκα στὴ τάξιν μου ἀφοῦ κάθισα στὸ παραπονεμένο φιλικό μου θρανίον. "Ολὼν τῶν συμμαθητριῶν μου τὰ βλέμματα εἰς ἄστραπὲς ρέχθησαν πάνω μου καὶ ἐὰν ἐβλεπον καμμιὰ ὡσὰν νέαν ἀνιχνιστρίαν. "Α

λήθεια πῶς κάθε θάρσιν ἀρρώστεια ἀφήνῃ τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεως τῆς... "Ῥστερα ἀπὸ λίγο μπῆκε ὁ καθηγητὴς μᾶς στὴν τάξιν καὶ ὅταν τὸ χέρι τοῦ ἐξεφύλλιζε τὸν κατάλογον γιὰ νὰ σημειώσῃ τὴν ἀπουσίαν μου, μετακινήσας τὴν τοῦτοτρόπως νὰ ποῦμε ταχύτητος, ἤκουσε τὴν λέξιν παρούσα.

Εἰρήνη Α. Μαριδάκη
Τάξις Ε'.

ΑΠ' ΤΗ ΧΑΡΑ ΣΤΗ ΛΥΠΗ

Τι ὡραία μέρα σήμερα!
"Εκδρομὴ ἐκδρομὴ...φωνάζομε ὅλες.

Τῆς ὕβας γνώμης ἦσαν καὶ οἱ καθηγηταὶ μᾶς.

Παρατάχθημεν ἀνὰ δύο καὶ ξεκινήσαμεν γιὰ τὴν Ζωφδόχο πηγὴ. Προχοροῦσαμε σιγα σιγά, ἐνῶ ἄλλες ἐτραγουδοῦσαν καὶ ἄλλες ἐθαύμαζον τὴ γύρω φύσιν. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἐχάιδευαν ἀπαλὰ ἀπαλὰ τὰ πρόσωπά μᾶς.

"Οταν σωμαίναμε ἀκούσαμε τὸ γλυκὴν κελάρημα κανενὸς πουλιοῦ, ποικιλένοντο: τὴ διάβασα μᾶς.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οἱ ὡραῖοι εὐκάλεστοι μᾶς ἐγείμυζαν ἀπὸ τὰ ἀρομώματα τῶν. Πιὸ πέρα λιβάδεια ἀπλονόντουσαν ὀλοπράσινα.

Τὸ μάτι μᾶς ἀσυνήθιστοῦχα ριστεῖτο νὰ βλέπῃ τὴ τόσῃν εὐμορφίᾳ τῆς φύσεως.

Διαλυθήκαμε... ὡ! τότε πᾶς ἐφάνη ἡ ἐπιρροὴ τῆς γύρω φύσεως. "Εκάναμε σάν μικρὰ παιδιὰ ποῦ βρίσκουν τὴν ἐλευθερίαν τῶν κατόπιν ἐνὸς περιορισμοῦ. "Εχορεύαμε, πηδοῦσαμε, παίζαμε τόπι τρέχαμε.

"Η φύσις ἀντιχοῦσε ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ τῆς φωνῆς μᾶς, ὅταν πηδᾷ κορυασθήκαμε ἀρχίσσαμε τὸ τραγοῦδι, καθισμένοι στὴ χλόη.

Καθησμένη δὲς ἡμῖν χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω ἄρχισα νὰ κόβω μὲ βία τὴ λεπτὴ χλόη καὶ νὰ τὴν σωρίζω. "Αφοῦ ἐμάζευσα ἄρκετὴν μιὰ σκέψιμὴ ἔκανε νὰ χαρῶ. "Αμέσως τὴν λέγω στὴ διπλανὴν μου. Αὐτὴ ἐπεδοκίμασε τοὺς λόγους μου. Χαροῦμένη λοιπὸν ἐὰ πλῶνω σταυρώνω τὰ χέρια μου, κλείνω τὰ μάτια μου καὶ τροσποιοῦμαι τὴ νεκρά. "Η φίλη μου ἔρχετο με. "Οὐς εἶπα τὸ τριγυρῶν μὲ κύταζαν καὶ γελῶσαν γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προσποιήσεως. Μιὰ μάλιστα προθυμοποιήθη νὰ μοῦ βάλῃ 1 ξύλινο σταυρὸ στὸ στόμα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ξέρω πῶς αἰσθανόμουν μιὰ εὐχαρίστησι γι' αὐτὸ ποῦ ἔκανα. Μὰ ξαφνικὰ ἔνας φόβος

και μια βαθειά λύπη με κατέλαβαν. Ίδιως όταν μου έθεσαν στο χείλη τον ξύλινο σταυρό. Κατατρομαγμένη, δλονκίτρινη σηκώνομαι γρήγορα, την ώρα τα φύλλα... με κόπο σινεκρατήσι τα κλάμματα.

Κατάλαβα τι μου συνέβη; Πρώτον με έκυριε ένας φόβος, για τι ένόμισα πως πραγματικά είχα υποθάνει... Έπειτα κάτι με έκανε να λυποῦμαι για τη πράξη μου. Αί περισσότερες δέν έινε να δούν συμφορά στην οίκογένειά των και με μεγάλην αφέλειαν γελοῦσαν... Μα ήσαν και άλλες που μόλις πρό ενός ή και δύο ετών είχαν χάσει τους αγαπημένους των. Πόσον θα επόνεσαν λοιπόν με την ένθύμησι αυτή. Πόσο θα έλυπήθησαν όταν έβλεπον τας άλλας να γελοῦν... Αυτή ή σκέψις με έκανε ξαπνικά να σηκωθώ, να στενοχωρηθώ πιδ πολύ για το κακό που προξένησα αθέλά μου.

Η όρεξη μου έκότη, τα τραγούδια πηδ δέν ήσαν για μένα... παρὰ κλάμματα. Μια επιθυμία με κατέλαβε, να τρέξω να πέσω στα πόδια τους να τους ζητήσω συγγνώμη. Μαδέν είχα το θάρρος. "Ηθελα πάλι να τους πω κανένα παρηγορητικό λόγο μα ούτε αυτό δέν τώ κατορθώσα. "Αφσα όμως να τρέξω ένα δάκρυ, ό μόνος μάς τυς της μετανοίας μου.

Η έκδρομή που με τόση λαχτάρα και χαρά άρχισε τέλειωσε σ' αυτή τη λύπη για μένα. Και αι τια μια άπροσέξια, κάτι που έκαμα χωρίς να συλλογισθώ τας συνέπειας του.

Ελένη Μποροτολή-Τάξας ΣΤ'.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΑΣ

Δυό χιονάτες κάτασπρες φτεροδγες απλώνονται κτυπώντας τον άέρα σαν βεντάγιες, ένας μακρύς λαιμός με την άσπρη του χαίτη υψώνεται, καμπουριασμένος σαν τη ράχη θυμωμένης γάτας, και ένα θροσερό κυκρίκου ακούγεται ταράσσοντας την ήσυχία του μεσημεριοῦ.

Και νομίζεις, ακούοντας τον θμορφο αυτό κόκορα με το περήφανο κεφάλι και τα γυαλιστερά μπιτάκια πώ; Θα εξαπολήσει την τρομερή του πολεμική κραυγή που θα συνταράξει την οίκουμένη;

Μα εδτυχώς μόνο ένα δυνατό και διαυγέστατο κυκρίκου ακούγεται. Σ' ένα περιωρισμένο κομμάτι της αυλής μας τριγουρίζουν οι κότες τοιμπόντας και σκαλίζοντας ένφ ό πετεινός πηγαινόρχεται με καμάρι σαν βασιλιάς μέ-

σα σ' αυτό τον μικρόκοσμο.

Μια μυγιά κάθεται στο τοίχο. Άμέσως δυομυτίτσες έκτοξεύουν σαν σάιτες προς το μέρος της.

Μα το αποτέλεσμα ή σύγκρουση και ό καυγάς μεταξύ των μεταιμπιές, ένφ ή μυγιά το σκάει πετώντας κοροϊδευτικά από πάνω τους για να πάη να καθήση σ' ένα ψηλό ασφαλισμένο μέρος του τοίχου.

Ο κόκορας είναι πολύ ευγενικός γιατί προσπαθεί να μη λείψη τίποτα στο λαό του ούτε τάξη, ούτε ασφάλεια. "Αλλοίμονον σε κείνο που θα προσπαθήσει να δάλλη κατακτικό πόδι στη χώρα του είτε ξένος, πετεινός είναι είτε γάτης είτε διτιθήποτε θα έχη να κόμη με τεδονατό τουράμπος.

Δυστυχία σε κείνο που θάμψι σδητήση την κυριαρχία του. Λέν καταδίδεται να ταιμπήση ένα κουκί σταριοδ ή ένα σκουλικάκι αν δέ ξέρη πως ό λαός του είναι χορτάτος. Και νάτον τώρα τώρα που σκαλίζει πυρετωδικά την κοπριά για να άνακαλύψη τίποτε φαγόσιμο. Ξάφνου ένα σκουλικάκι τινάσσεται στο δυσάρεστο γιαυτό φως. Άμέσως ό πετεινός κράζει τις κότες του, που κείνες που καυγαδίζουν δίνουν άνακωχή και κείνες που κάθονται σηκώνονται και τρέχουν προς το μέρος του. Μια τάρπαζει, μα κι άλλες δέν άπελπίζονται και άρχίζουν το κινήγητό.

Η μητέρα μου των φέρνει τροφή. Όλες τρέχουν προς αυτήν με φωνές και προσπαθοῦν πιδ θα φάη πιδ πολύ. Ο κόκορας δίνει μερικές στιμπιές.

Και νάτον τώρα που απλώνει τις κάτασπρες φτεροδγες και σηκώνει τον κύκναιο λαιμό του άπινοντας ένα δυνατό και θροσερό κυκρίκου σά να λέη. «Ακούτε κότες και λαέ του δυνατού βασιλιά σήμερα έχω την επιθυμία να κάμω αυτό και φαντασθήτε τι θαδγή άπ' αυτό. Θα εγγή ένας αετός που θα φρξουν όλα τα πουλιά και θ' αναγαλλιάσουν οι αιθέρες σ' αντίκρουμά του.»

Οι κότες τον κυττάζουν ακίνητες δουδές από θαυμασμό και περηφνεύονται γιατί άνήκουν σε τόσο σπουδαίο και δυνατό πουλί.

Αρτεμής Μιχοδλή
Μαθήτρια Γ. τάξεως Γ. Θ. Χ.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΑΘΗΤΙΚΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η ΕΛΠΙΣ ΩΣ ΕΦΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Είμαι μόνη στο σπίτι. Κυριακή άπόγευμα. Καθένας σκορπίστηκε για να περάση το άπόγε-

μά του, κι' εγώ έμεινα να περάσω το δικό μου.

Τι λόγος!..

Κυριακή άπόγευμα! Έξω άρχίζει ή άπογευματινή κίνησις και μένα ή άπογευματινή ακινησία και... Κύριος είδε πόσα θα κινήση.

Είμαι μόνη εγώ κι' ό έαυτός μου αλλά έχασα και το μολύδι και το πρόχειρό μου που έχει γεμίσει από μωσαϊκό ζωγραφικής: γαϊάκια, σκυλάκια, λουλουδάκια και όλα τα είδη της μοντέρνας ζωγραφικής, ένω συγχρόνως επικαλούμχι το μυαλό μου που κατά τα φαινόμενα έφυγε κι' αυτό για τον κυριακάτικο του...

Μα δέν σάς φαίνεται σαν όλες τις άναποδιές του κόσμου να λέν "Αργύρη και νάσαι άνάργυρος, να σε λέν έλεύθερο και νάσαι δεσμευμένος σε μια δυσύλλαδη λέξη: έλπις, να πρόκειται να γράψης περί έλπίδος και νάσαι τελείως άπελπισμένη;...

Αλλά κάποτε όμως φταίει και το περιβάλλον: μέσα σ' ένα δωμάτιο που φαίνεται πως δέν μπορεί κανείς να έμπνευσθή εύκολα, όλα είναι άψυχα και μόνο το γατάκι μου που είναι έαπλωμένο σ' ένα μαλακό μαξιλάρι έπειτα από ένα λουκούλλειον γεθμα από φαροκέφαλα και τραγουδάει μακαρίως, μου κόδει κάθε όρεξη για έργασία και με κάνει να ζηλεύω την άμέριμνη ζωή του.

Εμπρός λοιπόν! ένα κάθισμα και στον κήπο. Α' είδω μου φαίνεται πως κάτι θα κάνω.

Στριφογυρίζω το μολύδι στα δάκτυλά μου και ζητώ να δρω μια λέξη για ν' άρχίσω αλλά σάς λέω πως δέν ήταν πολύ σοφός εκείνος που είπε ότι ή άρχή είναι το ήμισυ του παντός: εγώ σά; λέγω πως είναι το πών.

Ηλπιζα και άπελπίστηκα. Έδω το μέρος είναι το πλέον άκατάλληλον έδω ή φύσις ολόκληρος κινείται μάζα ανθρώπων κινούνται έξω στο δρόμο και μόνο εγώ είμαι ακίνητη και άδρανw καρφωμένη στη θέση μου.

Και να σκέπτεσαι πως πριν δυό εκθέσεις τα κόκκινα σημάδια δέν ήταν καθόλου ευχάριστα...

Έξαφνα, πανδαμόνιο από ταιριτά γεμίζει τ' αυτιά μου ένας θόρυβος από φτερούγισματα πάνω στο δένδρο και πεντ' έξη χαριτωμένα σπουργιτάκια πέφτουν σαν μπόμπα στο κεφάλι μου και με ξυπνοῦν άπ' το λήθαργο άφου με φιλωδύρησαν με μερικά όγρά στο κεφάλι και στο χαρτί έσχισα το ζωγραφισμένο φύλλο που τόσο ώραία μου τώ θαμολόγησαν και σάς βεβαιω άρχισα από διά τό θέμα μου, την άρχή του

όποιου μοδεδωσαν τα σπουργιτάκια.

Γιατι μάλωναν;

Ηλπιζε το καθένα να κερδίση το σκουλικάκι. Η Έλπίδα να θρέψη τα παιδάκια του! Γιατι κινεί ό γεωργός τ' άλέτρι του στη βαροχειμωνιά; γιατί ό τεχνίτης προσπαθεί να τελειωποιή την τέχνη του; γιατί ό έφευρέτης κλείεται επί μήνας και πολλές φορές επί έτη στο έργαστήριό του; γιατί ό μαθητής μελετά; γιατί ό έμπορος κινείται; γιατί ό έπιχειρηματίας έρά; γιατί ό φιλόδοξος κινείται; ό φιλοχρήματος προσπαθεί και τα κράτη έξοπλίζονται; Γιατι ή Βουλή και ή Γερουσία ψηφίζουν νομοσχέδια επί νομοσχεδίων; γιατί ό Βενιούλος ζητεί δάνειον; γιατί οι δπάλληλοι άπεργούν; γιατί ό μικρούλης κλαίει με ξεφωνητά; γιατί ό άσθενής πίνει τα φάρμακα;

Τί κάνει καθένας κινούμενος τι άλλο παρὰ κλίνει το ρήμα έλπίζω σ' όλου του τους τύπους.

Καθένας έλπίζει ένα καλύτερον αύριον, έλπίζει μια δόξα, μια άμοιβή.

Όστε σύμπασα ή ζωσα φύσις, μικροί και μεγάλοι κινούνται με έλατήριον την έλπίδα.

Έλπις λοιπόν είναι το άλφα και το ωμέγα της προόδου του πολιτισμοῦ και της ευημερίας του σύμπαντος.

Και αν ό ήλεκτρισμός, ή μεγίστη αυτή φυσική δύναμις κινεί τα άψυχα του αϊώνος μας, ή έλπις εκίνησε κινεί και θα κινή τα έμψυχα της φύσεως από καταβολής κόσμου μέχρι συντελείας του αϊώνος.

Όταν ή έλπις παύση να θερμαίνη το άνθρωπον, όταν ή ευεργετική αυτή θεά παύση να φωτίζη την τροχιά των έμψυχων τότε με μιας θα σβύση ή ζωή και ή κίνησις της ανθρωπότητας.

Γιατι αυτοκτονεί ό αυτοκτονών; μόνον διότι έπαυσε και ή έλαχίστη ακτίς έλπίδος να φωτίζη την ψυχήν του. Εκείνος που έργάζεται με το μεδίμαμα εις τα χείλη και την έλπίδα εις την καρδιά γίνεται ευτυχής. Δικαίως λοιπόν κατετάχθη μεταξύ των τριών μεγάλων Χριστιανικών άρετών.

Πίστης, άγάπης, έλπις. Ίδου ή τριάς των μεγάλων άρετών τας όποιας κάθε άνθρωπος όφείλει να φέρη ως έφόδιον εις την ζωήν.

Έλπίζοντας λοιπόν κι' εγώ έγραφα.

Έλπιδες γοργοφτέρουγες μών τρέχει όλοένα ψεύτικο είναι το διάδασας μ' άναι γλυκό για μένα.

Αγγελία Μαρτίνη

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Δέν ἔνυπορεῖ τὸ γαῖδαρο καὶ
δέρνει τὸ σαμάρι

Σήμερον εἰναι ἀπόγευμα Σαββάτου
Καὶ τὸ σχολεῖον εἶναι κλει-
στόν καὶ ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ κα-
λός. Λοιπὸν «παιγνίδι» σκέ-
πτονται ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ
τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, καὶ γρή-
γρη γόρρα τρώγουν τὸ μεσημέρι-
νὸ φαγητό τους, διὰ νὰ σπεύσουν
εἰς τὸ προαύλιον, τῆς ἐκκλησί-
ας τοῦ Καλαμιτσίου, καὶ νὰ ἀρχί-
σουν τὰ διάφορα παιγνίδια τους,
τὸ κρυφτό, τὴν ἀμπράριζα, τοὺς
δῶλους, τὸ τόπι, τὴν μελισσά, τὸ λύ-
κο μετ' ἀρνάκι, καὶ τόσα ἄλλα.

Ἄλλ' ὅταν ἀρχίσῃ τὸ σπέρνὸ
ὁ σεβάσιμος καὶ αὐστηρὸς Πα-
πᾶς Παντελῆς, ποῦ πάντα τὸν βο-
ηθοῦν εἰς τὴν ψαλτικὴν τοῦ ὁ
ἄλλος σεβαστὸς τοῦ χωριοῦ ὁ
κύρ Δάσκαλος, τότε ὅλα τὰ παι-
διὰ τὸ γνωρίζουν πολὺ καλά, ὅ-
στερ' ἀπὸ συστάσεις καὶ παρη-
τηρήσεις καὶ τῶν δύο ἐκείνων, ὅ-
τι πρέπει νὰ καθήσουν πολὺ ἤσυ-
χα ἐκεῖ.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ Παπᾶς δὲν συγ-
χωρεῖ τὴν ἀνησυχίαν τῶν παι-
διῶν ὅταν λειτούργῃ, καὶ ὁ κύρ
Δάσκαλος κρατᾷ πάντοτε, τὴ
δέργῃ.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἀρχίσῃ νὰ κα-
τεβῇ πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ὁ Πα-
πᾶς Παντελῆς καὶ ὁ κύρ (ιος) δᾶ-
σκαλος συνομιλοῦν σοβρᾶ καὶ
εἰσέρχονται ἀπὸ τὴν σιδερένιαν
θύραν τοῦ τοίχου τοῦ προαυλίου.

Τὰ παιδιὰ διακόπτουν τὸ παι-
γνίδι τῶν καὶ τοὺς χαιρετίζουν
μὲ τὸν σεβασμόν, τὸν ὅποιον ὁ
φείλουν.

Ἀλλὰ ὁ Γιάννης Ψαρουδάκι
καὶ Γεώργιος Δουπασάκις ἦτα
σκυμμένοι πρὸς τὸ χῶμα καὶ ἔ-
παιζαν τὰ πεννίκια δὲν ἐσηκώ-
θησαν νὰ χαιρετήσουν ὅταν ἐμπῇ
κεν ὁ Παπᾶς καὶ ὁ κύρ Δάσκαλος.

Μαζὴ μὲ τὰλλα παιδιὰ καὶ πα-
τρίεις τοῦ προαυλίου ἐκεῖ καὶ ὁ
Γεωργάκης, τὸ παιδί τοῦ Δασκά-
λου, τὸν στέλλει νὰ παῖξῃ καὶ αὐ-
τὸς μὲ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ πάντα
μὲ συνοδεία τὴν Κατίνα ἢ ὅποια
εἶναι δούλα τοῦ Δασκάλου.

Μόλις τὸ παιδί τοῦ Δασκάλου
εἰδὲν ὅτι ὁ Γιάννης καὶ ὁ Γεώρ-
γιος δὲν ἐσηκώθησαν νὰ χαιρετή-
σουν τὸν Παπᾶ καὶ τὸν πτετέρα
του, τὸ ἐνόμισε προσβολὴν καὶ ἔ-
τρεξεν αἰφνιδίως καὶ ἔδειρεν εἰς
τὴν πλάτην τὸ Γιαννάκη.

Αὐτὸς θυμωμένος, διότι καὶ ἔ-
χανεν εἰς τὸ παιγνίδι του, σηκώ-
νεται ὀρθίος, ἕτοιμος νὰ δείρῃ
καὶ αὐτὸς.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ Κατίνα εἰ-
χε τρέξῃ κοντὰ εἰς τὸν Γεωργά-
κη, διὰ νὰ τὸν προφθάσῃ καὶ νὰ
κάμῃ καὶ νὰ πάθῃ κακὸν.

Ὁ Γιαννακὴς βλέπει ποῖος τὸν
ἔδειρε καὶ γρήγορα ἀποφασίζει

νὰ μὴ δείρῃ τὸ Γεωργάκη ἐπειδὴ
ὁ κύρ Δάσκαλος ἔχει πάντα εἰς
τὸ χέρι τοῦ δέργαν.

Ἀλλὰ σκεπτεται ὁ Γιαννάκης
ὅτι πρέπει κάποιον νὰ δείρῃ διὰ
νὰ ξεθυμώσῃ ἡ ὀργή του, Ἀμέ-
σως ἀρπάζει μιὰ πέτρα καὶ κτυ-
πᾷ τὴν Κατίνα εἰς τὸ πόδι.

Αὐτὴ ὀργίζεται καὶ ἐπειδὴ ἂν
εἰλαμβάνεται καλὰ ὅτι καὶ δὲν
θὰ δυνήθῃ νὰ δείρῃ τὸ Γιαννάκη
καὶ οἱ, ἂν ἀποπειραθῇ αὐτὸ, ἴ-
σως νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς
καὶ τὰλλα τὰ παιδιὰ.

Φωνάζει δυνατὰ πρὸς τὸ Γιαννά-
κη καὶ νι' αὐτὸν:

—Βέβαια! δὲν ἔδειρε τὸ Γεώρ-
γη, μήπως θὰ τὸν ἔδειρεν ὁ κύρ
Δάσκαλος, καὶ εὐρήκε τοῦ χεριοῦ
τοῦ ἐμεῖ! Δὲν ντρέπεται τὸ παλὸ
παιδί! Δὲν ἔνυπορεῖ τὸ γαῖδαρο
καὶ δέρνει τὸ σαμάρι!

Ὁ Γιάννης, ἀπὸ φόβου παιδι-
κόν, ἔτρεξε καὶ ἔφυγε γρήγορα.
Αἱ πρῶται φωναὶ τῶν παδίων
καὶ αἱ δευτεραί, διότι ὅλα ἐπερί-
παιζαν τὸ Γεωργάκη καὶ τὸν ἔλε-
γαν γάιδο καὶ τὴν Κατίνα σα-
μάρι ἔφεραν τὸ Δάσκαλον ἀπὸ
τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ προαύλι-
ον καὶ ἐτιμώρησε τὸν Γιαννάκη.

Ἀλεξάνδρος Ἰωάννης
Μαθητὴς τάξις Β' Γυμν. Βάμου

ΜΕΤΑΛΟΙ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

Ἰδοὺ καὶ ἓνα θεώρημα τῆς Γε-
ωμετρίας ποῦ ἴσως τὸ πέρασμα
τοῦ χρόνου νὰ μὴν ἐξαλείψῃ, ἐπει-
δὴ συνδέεται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ με-
γάλου τοῦ ἐφευρέτου τοῦ Πυθαγό-
ρα, τὸ Πυθαγόρειον θεώρημα.

Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ Πυθαγό-
ρας;

Ὁ Πυθαγόρας ὁ ἰδρυτὴς τῆς
Μαθηματικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς
πυθαγορείου σχολῆς ἤνικε κα-
τὰ τὸ 572 - 500 π.χ.

Ἦτο υἱὸς Μνησάρχου τοῦ δικτυολογίου
καὶ τῆς (ὥραίας ὑπὲρ φύσιν) Πυ-
θειδός· ἐγεννήθη ἐν Σάμῳ, μετὲ
δὲ μετ' ὀλίγον εἰς Αἴγυπτον, ὅ-
που παρμενίνας ἐπὶ ἀρκετὸν, ἐ-
μνήθη εἰς πάσας τὰς γνώσεις αὐ-
τῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὰ Αἰγυπτιακά
ἄδρια, καὶ ἐμελέτησε τοὺς ὁ-
βλους αὐτῶν. Εἰτα μετέβη εἰς
Κρήτην καὶ μετὰ τοῦ Ἐπιμενί-
δου κατέλθεν εἰς τὸ Ἰδαῖον Ἄν-
τρον. Ἀναχωρήσας ἐκ Σάμου
εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εἶχεν
ἐπιστρέψει, μετέβη εἰς Τάραντα
καὶ τέλος εἰς Κρότωνά, ὅπου ἐ-
νυμφεύθη τὴν ὥραϊαν θυγατέρα
τοῦ Μίλωνος Θεανῶ, παρὰ τὴν
διαφορὰν τῆς ἡλικίας των.

Ἐν ταύτῃ ἐπέδρασε εἰς τὴν διοίκη-
σιν τῆς πόλεως διὰ τῆς ὑπ' αὐ-
τοῦ ἰδρυθείσης ἐταιρείας. Ἀλλὰ
οἱ ἀντίπαλοι τῶν Πυθαγορείων

ὑπὸ τὸν εὐγενῆ Κύλωνα τοὺς ἐνί-
κησαν, ὁ δὲ Πυθαγόρας κατέφυ-
γε εἰς Μεγαπόντιον καὶ ἀπέθανε
μετ' ὀλίγον.

Ὅπως ὁ βίος καὶ ὁ θάνατος
τοῦ Π. οὕτω καὶ ἡ διδασκαλία
αὐτοῦ περιβάλλεται ὑπὸ θρύλων
τοὺς ὁποῖους περισσότερον ἡῶση
σαν οἱ Νεοπυθαγόρειοι.

Ἐν δὲ τῇ θεωρίᾳ τὸν Πυθα-
γόραν ὡς ἀνυψώσαντα τὴν Γεω-
μετρίαν εἰς ἀληθὴ ἐπιστήμην, ἔξε-
τάζοντα ἀφ' ὕψους τὰς ἀρχὰς
αὐτῆς καὶ διερευνῶνται τὰ θεω-
ρήματα αὐτῶν καὶ νοερώς ὥστε
αὐτοὺς εἶναι ὁ θεμελιωτὴς τῆς θεω-
ρητικῆς Γεωμετρίας.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρα
ἀποτελεῖται ἀπὸ διαφόρους θα-
μοῦς: μνήσεως, τῶν ὁποίων ὁ κα-
τώτερος ἦτο ἡ ἐκμάθησις τῆς
σιωπῆς. Αὐστηρὰ πειθαρχία ἐπε-
κράτει μεταξὺ τῶν μαθητῶν τὸ
δὲ (αὐτοὺς ἔφα) ἦτο τὸ πρῶτον
καὶ μέγιστον τῶν δογμάτων καὶ
τῶν χρυσῶν ἐπῶν, τὸ ἰσχυρότε-
ρον ἐπιχειρήμα πρὸ τοῦ ὁποίου
οἱ μαθηταὶ ἐκλινον τὴν κεφαλὴν.
Τελετὰ ἀπόκρυφοι καὶ μυστηρι-
ώδεις ἐκάλυπτον τὴν διδασκαλί-
αν καὶ τὴν μύσιν εἰς τοὺς δια-
φόρους βαθμοὺς. Ἡ Σχολὴ διε-
τηρεῖτο κλειστὴ εἰς τοὺς βεβή-
λους, καὶ αἱ γνώσεις ἦσαν ἀπο-
κλειστικὸν κτήμα τῶν μυστῶν,
μὴ δικαιοῦμένον οὐ μόνον νὰ γρά-
ψωσιν ἀλλὰ οὐδὲ καὶ νὰ προφο-
ρῶσιν νὰ μεταδίδωσιν τὰ διδασκώ-
μενα κυρίως ἐκ τῶν Μαθηματι-
κῶν.

Ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων μαθη-
τῶν τοῦ Πυθαγόρου εἶναι ὁ Φι-
λόλαος, ὁ Λύσις, ὁ Σιμίλας, ὁ Κέ-
δης, καὶ ἀρκεταὶ γυναῖκες ἐν αἷς
καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Δαμῶ. Ὁ
Π. ἐπεξέτεινε τὴν σπουδὴν τῆς
Ἀριθμητικῆς πέραν τῶν πρακτι-
κῶν τῆς ἐφαρμογῶν, ἀποδίδει ὁ-
μως εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ ἄλλας
μεταφυσικὰς ἰδιότητας: αὐτοὶ εἶ-
ναι ἢ δάσεις τοῦ παντός, διέπου-
σιν τὰς κινήσεις τῶν ἀστρῶν
καὶ κανονίζουν τὸν τοῦ μουσικοῦ
ἤχους. Οἱ ἀριθμοὶ ἔχουν ἰδιότη-
τας ἠθικὰς καὶ συγγενεῖας πρὸς
ἀλλήλους. Οὕτως ὁ 2 εἶναι ἡ
ἔρις ὁ 3 ἡ δίκη, ὁ 4 ἡ δικαιοσύ-
νη, ὁ 6 ὁ Γάμος ὁ 8 ἡ Ἀσφάλεια
καὶ ὁ 10 ἡ Τελειότης.

Οἱ Πυθαγόρειοι ἐγνώριζον τὸ
ἄθροισμα τῶν ἀρτίων, καθὼς καὶ
τῶν περιττῶν ἀριθμῶν μέχρις ὀρί-
ου τινός· τὸ ἄθροισμα τῶν ἀρτίων
ἀποτελεῖ ὀρθογώνιον ἀριθμὸν
ἐνῶ τὸ ἄθροισμα τῶν περιττῶν ἀ-
ποτελεῖ τετράγωνον ἀριθμὸν, τὸ
ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν κατὰ τὴν
φυσικὴν αὐτῶν σειρὰν ἀποτελεῖ
τρίγωνον. Ἀλλὰ ὁ καλούμενος
Πυθαγόρειος πίναξ δὲν ἐπενοή-
θη ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων. Ὁ Π.
ἐθεώρει κυρίως μόνον τοὺς ἀκε-
ραίους ἀριθμοὺς. Ἐπίσης ἀντε-
λήφθη τὴν ὑπαρξίν ἀσυμμέτρων

ἀριθμῶν καὶ τὴν ἐξίτασιν τῆς
σχέσεως πλευρᾶς καὶ διαγωνίου
τετραγώνου, καὶ ἠθέλησε νὰ λά-
βῃ ὡς νέαν μονάδα (τὸ ἐν μυρί-
οις ἐλάχιστον). Ἀκόμη οἱ Πυθα-
γόρειοι ἐγνώριζον τὸ ἄθροισμα
τῶν ἀπέλων ὅρων φθινοῦσης γε-
ωμετρικῆς προόδου.

Εἰς τὸν Πυθαγόρην ἀφίεται
καὶ τὸ Πυθαγόρειον θεώρημα κα-
τὰ τὸ ὅποιον, τὸ τετράγωνον τῆς
ὑποκεινούσης ὀρθογωνίου τριγῶ-
νου, ἴσεται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν
τετραγώνων τῶν καθέτων τοῦ
πλευρῶν. Ἡ παράδοσις ἀναφέ-
ρει ὅτι ὅταν ὁ Π. ἐπέτυχεν τὴν
ἀπόδειξιν τῆς προτάσεως ταύτης
ἐθυσίασε ἐκατόμβην, διὰ τοῦτο
ὀνομάσθη καὶ ἐκατόμβης.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἓνα τέκνον τῆς
Ἑλλάδος, μία μεγαλοφυΐα, διὰ
τὴν ὁποίαν ἄς ὑπερηφανευθῇ ἀκό-
μα μιὰ φορὰ ἡ μητέρα Ἑλλάς,
διότι τὸ τέκνον τῆς ἐπλήρωσε τὸ
Ἑλληνικὸν πνεῦμα μὲ τὰς λαμ-
πρότερας ἀστράπας, μὲ τὰς ὁποί-
ας τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα διέτεχε
καὶ ἐλάμπρυνε τὸν ὀρίζοντα
τῆς σκέψεως, ἀκτινοβολοῦν διὰ
μέσου τῶν αἰώνων.

Πολύμνια Τζιφάκη

Τάξις Ε' Γυμ. Θηλέων Χανίων

ΤΟ ΡΟΛΟΪ

Λυπημένα κυττὰ τὸ ρολοῖ
μὲ μονότον ἄργον μυρολόι
συμπονᾷ τῇ καρδίᾳ μου ποδ
[καίει
κ' ἀργοκλαίει.

Μεδονύκτι! Μοναχὸς μου δια-
[βάτω
ξεφυλλίζω, ἀφηνευσμένα στενάχω
δυλογιέμαι ὁ δόλιος ὁλοένα
μόνο ἓνα...

Τὸ μυαλό μου τὸ φτωχὸ δαδα-
[νίζει
κάποια σκέψις π' ὅλο ἓνα θυμὸ-
[ρεῖ
ἓνα ὥραϊο λευκὸ ἀγγελιοῦδι
δὲν λουλουδί.

Νάτο! μπρὸς πετὰ μὲ κυττάει
μου διμῶναι! χαρῶπά μου γε-
[λάει
Μὰ! ἄχ θέμου..... ἐχάθη, μ'
ἓνα βλέμμα
ἦταν ψέμμα...

Θεοῦ δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια μου
[δτάζει,
μαῦρος πέπλος δυστυχίας μὲ
[δκεπάζει,
καὶ κοντὰ μου, μόνο χύνει μν-
[ρολόι
τὸ ρολοῖ...

Ἀχιλλεὺς Μπλαζουδάκης
Τάξις Στ' Γυμνασίου Ἀργεῶν

ΑΠΟ ΟΣΑ ΠΛΑΤΤΕΙ Η ΛΑΪΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

ΔΙΑΤΙ ΕΓΕΛΑΣΕ Η ΠΑΝΑΓΙΑ
ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Είχε ήδη παραδώσει το πνεῦμα εἰς τὸν οὐράνιον Πατέρα του, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δταν ἡ Παρθένος Μαρία ἀπολουθμένη ἀπὸ τὸν πιστὸν καὶ ἀγαπητὸν μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννην κατήρχετο τοῦ Γολγοθᾶ μεταβαίνουσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωάννου, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν εἶχε ἐμπιστευθῇ ὁ Ἰησοῦς ἀποθνῆσκων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Κατήρχετο περίλυπος, ὁ δὲ Ἰωάννης σεβόμενος τὸν μητρικὸν πόνον τῆς ἐβάδιζε πλάι τῆς σιωπηλῆς. Ἐβλεπε τὸν τόπον ὅπου πρὸ ὀλίγου εἶχε περάσει τὸ γλυκύ της τέκνον φορτωμένον τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου καὶ ἐνόμιζε ὅτι ἐβλεπε μπροστά της τὴν γλυκειὰ καὶ γαλήνεια μορφὴ τοῦ Ἀριστοῦ.

Ἐφθασαν ἔτσι βαδίζοντας εἰς τὸν κήπον τῆς Γεσθημανῆ, ἐκεῖ ὅπου ὁ Χριστὸς προσευχήθη κατὰ τὴν ἀποφράδα νύκτα τῆς προδοσίας του ὑπὸ τοῦ Ἰούδα. Ἐξηντλημένη καὶ κατάνοπος ἡ Παρθένος ἐκάθησε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα ἐκεῖνα ὅπου τόσες φορὲς εἶχε καθίσει τὸ ἀγαπημένον της παιδικαὶ δάκρυα ἐπλημύρισαν τὰ μάτια της δταν τὸ ἐσκέφθη.

Ὁ Ἰωάννης πλάι τῆς προσηύχετο σιωπηλὸς. Τότε λέγει ἡ παράδοσις ἦλθαν ὅλα τὰ ἔμψυχα καὶ ἄψυχα διὰ τὴν παρηγορήσουν τὴν Θεοτόκον.

Ἄδικα προσεπάθησαν νὰ τὴν παρηγορήσουν ἡ γλυκοκελαϊδῆτος ἀηδὼν, ὁ αὐλήτης κόσσυφος, τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα. Ἡ Παρθένος ἦτο ἀπαρηγόρητος.

Ἦλθαν ὅλα ἐκτὸς τῆς σισκάλεως ἡ ὁποία διὰ τοῦτο δὲν μετέχει εἰς τὰ ἅγια μυστήρια καὶ τὴν θείαν κοινωνίαν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐξεκίνησε νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ χελώνη μαζὶ μετὰ τὸ τέκνον της διὰ τὴν παρηγορήσῃ τὴν Θεοτόκον.

Βραδυποροῦσα ἐφθασε πρὸ τῆς Παρθένου καὶ προσεπάθει ἀδίκως νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἀφοῦ εἶδε ὅτι οἱ κόποι της ἐπῆγαιναν χαμένοι λέγει εἰς τὸ χελωνάκι «Πᾶμε μικρὲ μου σταυρὰ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐν ἧ ἔμουν. Τὴν κυρὰ Παναγία δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν παρηγορήσῃ». Καὶ ἤρχισαν νὰ ἀπομακρύνονται.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν φιστόρων τούτων λέξεων ἡ Παρθένος ἐσκήρτησεν. Ὁ ἀπαλὸς ἐκεῖνος μητρικὸς πόνος ἐδίξε καὶ τὴν πρὸ τοῦ αἰσθητοῦ χορδὴν τῆς καρδιάς της. Συγκινηθεῖσα βαθεῖα ἔστρεψε τὰ ἤρεμά της μάτια γεμάτα ἀπὸ ἀγάπη διὰ τὴν δὴ τὴν πονετικὴν μητέρα τοῦ ὠνόμαζε τὸ παιδί της σταυραετὸν καὶ αὐγερινόν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ χελώνη μαζευνθεῖσα ὑπὸ τὸ κινητὸν σπιτάκι της ἤρχισε νὰ ἀναχωρῇ ἀργὰ-ἀργὰ ἐνῶ ὁ σταυραετὸς της μόλις κατῴρθωνε νὰ κινῆται ὀλίγον. Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο τὸ πρόσωπον τῆς Παρθένου ἔλαβεν ἔκφρασιν ἱλαρότητος. Ἡ φιλόστοργος ἐκείνη, ἀλλὰ τόσο ἀστείλα φράσις διὰ τὸν υἱὸν της ἔκαμε τὴν Θεομήτορα νὰ λησμονήσῃ πρὸς στιγμὴν τὴν μεγάλην θλίψιν της· μεῖδιμα ἀγαθότητος ἐφάνη εἰς τὰ ὠχρά της χεῖλη. Ἡ Παναγία ἐγέλασε.

Κάτωθεν τὰ Ἱεροσόλυμα ἀνεπαύοντο εἰς τὴν δειλὴν σιγαλίαν. Ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴν δύσιν του. Ὁ πόθος τῆς Παρθένου ἤρχισε νὰ καταπραῖ-

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ;

Κάποιος φίλος μου, λίγο πεσιμιστὴς, προσπαθοῦσε μιὰ μέρα νὰ μέ πείσῃ, ὅτι σύμφωνα μετὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Σπερχάουερ στὸν κόσμον αὐτὸ βασιλεύει ἀτέλειωτη δυστυχία καὶ θλίψη, πού κάπου—κάπου διακόπτεται ἀπὸ σταλαγματιὰς εὐτυχίας καὶ χαρᾶς, φεῖ! φεῖ! φεῖ!—

Μὰ θέλει ἀμφισβήτησις; μοῦ φώναζε λίγο θυμωμένα σὲ κάποια ἀντίρρηση πού τοῦ ἔφερα, χρειάζονται γι' αὐτὸ παραδείγματα; Δὲν ἔλπεεις γύρω σου; Εἶναι τόσα πού μᾶς πείθουν ὀλοκληρωτικὰ, καὶ μᾶς κάνουν νὰ φωνάξουμε μετὰ ἡρεμῆ ἀπελπισίας: «Ὁχι! Δὲν ὑπάρχει σταγόνα εὐτυχίας. Κι' ἂν ποῦθεν βρεθῇ λιγοστή καὶ μετρημένη καὶ ἀγορασμένη μετὰ αἵμα, εἶναι, ἀλλοίμονο, φευγαλέα, περαστικὴ, ἐφήμερη. Ἀλλὰ ἀφοῦ θέλεις, ἄς μποῦμε στὸ πολυθύρο κλουβὶ τῆς κοινωνίας καὶ ἄς συλλάβουμε μερικὰ στίγματα νὰ φιάξουμε τὴν πραγματικὴ μορφή της ζωῆς.

Ἔνα: Εἶναι παρομῶν Χριστουγέννων. Γιортές, πού κάθε χριστιανὸς φροντίζει, σιγυρίζει, τὸ σπῖτι γιὰ νὰ περάσῃ χαρούμενα αὐτὲς τὲς μέρες.

Μπαίνουμε τώρα σ' ἕνα φτωχὸ σπιτο, χωρὶς πάτωμα, κατασκότεινο καὶ βρομερὸ, πού δγάνει μιὰ δορὴ χώματος, ὅγρὸ περισσότερο τάφος παρὰ ἀνθρώπινη κατοικία. Σὲ μιὰ γωνιά, κάτω ἀπὸ ἕνα καντήλι, σ' ἕνα ξεχαρβαλωμένον παμπάλαιο κρεβάτι, κοίτεται ἄρρωστη χήρα, μιὰ μάνα μετὰ τέσσαρα παιδιά. Τὸ ἄχαρ καὶ κοκκαλιασμένον σῶμα φαντάζει στὰ μάτια μας σὰν χάρος, ἐσκέδῃ ἀνθρώπου ἀποκλήρου τῆς ζωῆς Γύρω τὰ τέσσαρα ἀνήλικα παιδάκια μαραμμένα πρόωρα, σὰν τὰ φθινοπωριὰτικα φύλλα, κλαῖνε σπαρρακτικὰ φωνάζοντας: «Μάνα, μανούλα, πεινάμε, φωμ!...!»

Καὶ ἡ καρδιά τῆς δύστυχης τῆς μάνας πληγώνεται ἀγιάτρευτα, σπλίζεται ἀπὸ τὸ μαχαίρι πού εἶναι γι' αὐτὴν ἡ τρεμουλιάρικη φωνὴ τῶν παιδιῶν της. Καὶ λυώνει πρὸ γρήγορα, μὴ ἀντέχοντας στὴν ἀρρώστια της καὶ στὴν πείνα τῶν παιδιῶν της..... Ἔνα ὁμορφὸ παιδάκι, σωστὸ ἀγγελοῦδι, κυττάζει μετὰ ἀνείπωτη χαρὰ τὴν προθήκη ἑνὸς καταστήματος

νεταὶ καὶ τὸ θάρρος της νὰ ἐπανέρχεται.

Ὅ,τι δὲν κατῴρθωσαν τόσα ἄλλα ὄντα τὸ κατῴρθωσεν ἡ περιφρονημένη καὶ ἄσημος χελώνη!

Ἰωάννη ἱ. Παπαντωνιάκη
Τάξις Β' Γ. Θ. Χ.

μετὰ παιγνίδια. Ῥίχνει ματιὰς πού δείχνουν τὴν ἐπιθυμία πού συνταράσσει τὴν ἀθῶα του ψυχολα: Ἐκεῖ βρίσκεται γι' αὐτὸ ὁ παράδεισος. Δὲν λεκολλᾷ ἀπὸ ἐκεῖ. Καὶ δταν ἡ μητέρα του, μιὰ φτωχὴ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, τὸ τραβᾷ αὐτὸ φωνάζει παρακαλῶντας τὴν:

«Πᾶρτο μου, μαμά μου, πᾶρτο μου!» Ἡ φωνὴ τοῦ τὴν συκινεῖ, ἀλλὰ τὰ χρήματα λείπουν, καὶ τραβῶντας τὸ δυνατότερον τὸ ξεκολλᾷ ἀπὸ τὸ παιδικὸ τοῦ εἰδῶλο. Φύγχετε... σὲ λίγο ἀκούγεται τὸ σιγανὸ κλάμμα τοῦ παιδιοῦ, βγαλμένο ἀπὸ τὰ κατάδαθα τῆς ἀγγελικῆς τοῦ ψυχῆς καὶ ποτισμένο μετὰ τὸ κρυφὸ δάκρυ τῆς μάνας πού δὲν μπορεῖ νὰ κἀν τὸ μικροῦλι της νὰ χαρῇ... Στὸν μεγάλο δρόμο, μιὰ λιμουζίνα σταμάτησε κοντὰ στὴν πόρτα ἑνὸς ὠραίου μεγάρου. Μιὰ κυρὰ ντυμένη πολυτελέστατα βγαίνει κρατῶντας στὰ χεῖρια δύο μεγάλα ὁμορφοτυλιγμένα δέματα.

Σίνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ βλέπουμε ὅστερα ἕνα παιδάκι ἱσαμε 7 χρονῶν. Εἶναι τὸ μονακίβιο ἑγοράκι τοῦ νοικοκύρη, εἶναι ἡ λαμπερὴ ἀχτίδα πού φωτίζει χαρωπὰ τὸ ἀρχοντοσπιτο. Τώρα ὁ μὴς κοιτεται στὸ ὁμορφὸ καὶ πολυτελὲς κρεβάτι τοῦ, κι' ἔχει τὸ προσωπίκι τοῦ ὠχρὸ καὶ μαρμαρμένο, καὶ τὰ ὠραία κατόμαυρα ματάκια του κλείνουν κάθε τόσο, σβυσμένα ἀπὸ τὸν πύρετό.

Κάπου—κάπου ἀπλώνει τὸ ἀδυνατισμένον χεράκι του στὸ σωρὸ τῶν παιγνιδιῶν πού τοῦ ὥρωσε διπλὰ τοῦ ἡ ἀγάπη τῶν γονιῶν του, μὰ αὐτὸ πέφτει ἀποκαμωμένο, ἐνῶ ἡ λύπη ζωγραφίζεται στὸ κουκλιστό πρόσωπό του, καὶ στῶν γονιῶν του τὴν ψυχὴ ἡ πίκρα καὶ ἀγωνία βασιλεύει..... Σὲ λίγες μέρες ἡ μικρὴ αὐτὴ ὑπαρξοῦσα δὲν βρισκόταν στὸ πολυτελὲς μέγαρο... εἶχεν πετάξει στὸν οὐρανὸ!... Τὰ παραδείγματα τοῦ φίλου μου μετὰ κρήτησαν, ἄφωνο συγκινημένο, σκεπτικὸ. Ἄρα γε εἶχε δίκιο; Μήπως ἡ εὐτυχία δὲν βρίσκεται οὔτε στὸ φτωχόσπιτο τῆς χήρας μετὰ ὁρφανὰ, μὰ οὔτε καὶ στὰ ἡλεκτροφώτιστα παλάτια τῶν πλουσίων; ἀλλὰ τότε, Θεέ μου, πού βρίσκεται;

Γεώργιος Δ.

Γυμνάσιον Ἀρρένων Χανίων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

Ο ΑΕΡΑΣ

Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς ψωμὶ μπορεῖ νὰ ζήσει πολλὰς ἡμέρας χωρὶς νερὸ μπορεῖ νὰ ζήσει 2 ἡμέρες, χωρὶς ἀέρα ὁμοῦς ἀδύνατον νὰ ζήσει πα-

ραπάνω από όλίγα δευτερόλεπτα. Τόσο μεγάλη είναι η σπουδαιότης του αέρος για τον άνθρωπο. Για να είναι ωφέλιμος όμως και ευεργετικός ο αέρας πρέπει να είναι καθαρός. Εάν αναλύσουμε αυτόν θα παρατηρήσωμεν ότι αποτελείται από τρία μέρη. "Ητοι το αζωτον, το οξυγονον, και το ανθρακικόν ξύ. Από τα τρία αυτά αέρια ωφέλιμότερον είναι το οξυγονον το οποίον συντελεί εις την καύσιν και εις την θερμοκρασίαν του οργανισμού μας. Το επιβλαβέστερον είναι το ανθρακικό οξύ. Τόδε αζωτον όπως και η λέξις το φανερόν ειναί αδιαφορογία τον άνθρωπον. Με το οξυγονον του αέρος καθαρίζεται το αίμα μέσα εις τους πνεύμονας, κι' έτσι από μαυρο και ακάθαρτο που είναι γίνεται κόκκινο και ικανόν να διατηρήση την θερμοκρασία και τας κινήσεις του σώματος μας και έτσι κατορθώνομε να κινούμεθα. Αλέπομεν λοιπόν ότι ήσπουδαιότητη τροφή του ανθρώπου είναι ο αέρας. Δυστυχώς όμως ο αέρας εις τον οποίον ζή ο άνθρωπος δεν είναι πάντοτε καθαρός π. χ. εις τας πόλεις κ. λ. π. Καθαρός είναι εις τους ορεινούς τόπους. Ο αέρας μολύνεται από άλλα αέρια που βγαίνουν από βόθρους, υπνόμους κ. λ. π. Επίσης μολύνουν τον αέρα τα αναμμένα φώτα εις ένα δωμάτιο, όπως και το μαγγάλι διότι αυτό καίει το οξυγονον και αποδίδει το ανθρακικόν οξύ. Από τον μολισμένον αυτόν αέρα είναι δυνατόν να πεθάνωμε. Πρέπει λοιπόν να προσφύλασσόμεθα και ν' αναπνέωμε καθαρό αέρα. Γι' αυτό εις τα δωμάτιά μας πρέπει να κοιμούμεθα με ανοικτά τα παράθυρα χειμώνα καλοκαίρι. Πρέπει να κτιζώμε τα σπίτια μας σεμέρος εϋήλιον και εϋάερον. Μέγας καθαριστής επίσης είναι ο ήλιος ο μεγαλύτερος έχθρος των μικροβίων.

M. M

Η ΑΜΥΓΔΑΛΗ

"Ητο πρώτα μας Κυριακή. Καθήμενος πλησίον στοῦ παραθύρου μου ἔρριξα ἐν βλέμμα εἰς τὸν περιβάλλοντα ἡμᾶς κόσμον. Ὁ οὐρανὸς ἦτο κεκαλυμμένος ἀπὸ πυκνότητα μελανὰ σύνεφα, ὁπισθεν τῶν ὁποίων ἐκρύβετο ἡ λαμπροφόρος τοῦ ἡλίου ὄψις. Ἡ ἀτμόσφαιρα ὁλοέν διεσχίζετο ἀπὸ τὰς ἰσχυρὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου.

Τὰ δέντρα γυμνὰ καὶ ξηρὰ καθὼς ἦσαν ἐραίνοντο ὡσαν πάσαλοι καρφωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Οἱ ἀγροὶ κατὰ ξηροὶ ἔρχονται νὰ συμπληρώσουν τὴν ἀγρίαν ταύτην τῆς φύσεως ὄψιν.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου περιφερόμενοι οὕτως ἀνὰ τὰ μελαγχολικὰ καὶ ἀγρία γύρω τοπεῖα, αἰφνης ἐπροσηλώθησαν ἐπὶ τινος ὑπερηφάνως ἐξέχοντος δενδρυλλίου.

"Ὡ τί ὠραιότης, τί θαῦμα. Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μικροῦ τούτου δενδρυλλίου καὶ τῆς γύρω φύσεως. Τομὲν κατάλευκον καὶ λαμπροφορέμενον, ἡ δὲ γυμνὴ καὶ κατὰ ξηρὸς σὰν νὰ εὐρίσκεται εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς φυματιώσεως. Πράγματι ἡ ἀμυγδαλὴ ἴσταται ὑπερήφανος, μεγαλοπρεπὴς εἰς τὸ μέσον τοσούτων ἀπογυμνομένων δένδρων.

Φέρεται «ὡς ὅσας ἐν μέσῳ ἐρήμου» Μετὰ τὴν κατάλευκην στολὴν τῆς μετὰ τὴν ζωὴν ῥα κορμοστασίαν καὶ μετὰ τὴν μεγαλοπρεπὴ ὠραιότητα τῆς, ὁμοιάζει με νύμφην, σκορπίζουσαν ἀγνὰ χαμόγελα με χάρι γύρω τῆς.

Καὶ τ' ἀνθὴ τῆς σκορπίζουσαν μὲν ἐλαφρὰν εὐωδεῖα. ὦ πόσο γλυκεῖα! Πὼς εἶναι δυνατόν λοιπὸν ἐν τοιοῦτον δενδρυλλίον νὰ μὴ γινεταί φορέυς ἑκατοντάδων ἐπισκεπτῶν, οἵτινες ἐρχόμενοι ν' ἀπορροφῶν ἡδονικῶς τὸ νεκτάρ τῶν ἀνθέων τοῦ καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν ὠραὴν ὀττητά του.

Ὁ βόμβος τῶν ἐντόμων καὶ τὸ γλυκὺ κελάδημα τῶν πτηνῶν εἰς τὸ ἐξωτικὸ αὐ-

τὸ παλατάκι, ἀποτελοῦν ἀρμονικὴν συναυλίαν, τὴν ὁποῖαν ἀκροῶνται μετὰ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν οἱ συγχνοὶ καὶ πολλοὶ θαυμασταὶ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ τοῦ τῆς φύσεως.

"Ὡ ἀμυγδαλὴ τὸ μεγαλεῖον σου μένει ἀπερίγραπτον.

"Ἀληθῶς εἶσαι ὁ προάγγελος τῆς ἀνοιξέως. Ὁ Πλοῦτων ἀφῆκε καὶ πάλιν τὴν Περσεφόνην ν' ἀναβῇ ἀπὸ τὸν Ἅδην εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ κομίσῃ τὰ ἀνθὴ καὶ τὴν χαρὰν.

"Ὡ πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἦμην ζωγράφος.

ΚΑΤΩ ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ!

Στὸ ὅπτι τῆς κυρᾶς Μάρως ἀποδεδειγμένον.

Εἶχαν ἔρθαι οἱ γειτόνιοι, ἄλλοι μετὰ τὴν ῥόκα τῆς, ἄλλοι μετὰ τὸ ἀράχτι τῆς, ἄλλοι μετὰ τὴν κάλσα τῆς, καὶ καθιδυμένοι γύρω ὁτὸ λύχνον ἐργαζόμενοι κοινωδεντιάζοντες.

"Εκεῖ ὅμως μετὰ ἓνα ὄρη! Ἐλαβὼν μὴ νυκτερίδα πῆκε δεικνὺν τοῦ φλῶντος ὁτὸ εἰδόμενον τῆς κυρᾶς Μάρως καὶ ἔπειτα δῶθε καίτοι. — "Ἄχ Παναγία μου! ὦ νύμφη ἡ κυρία Μάρω τρομαγμένη... ὁ καλὸ νύμφη... Ἄχ τὸ γυναικῶδες! — Χριστὸς καὶ Παναγία! ὦ νύμφη οἱ ἄλλοι γυναικες καὶ δακρύθηκαν ὀρθιες παθεῖντες μετὰ τὰ κεφαλοπάγια τοῦ νύμφη τὸ μυστικὸν μουνδαῖον.

Τὸ δὲ δεικνὺν ὅμως ἔω, ὅτραβωμένο ἀπὸ τὸ ῥῶς τοῦ λύχνου δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ τὴν πόρτα καὶ τὸ δάκρυ νὰ πετῇ δὴ λαλόμενον ζητώντας τῆς περὶ δεικνὺν γωνίαν νὰ κομίσῃ ἐνὶ αἱ γυναικες ὅλο καὶ τὸ κεννηγὸν δὲν μετὰ λόγια γεμάτα μῆδος.

Γιατὶ ὁ λαὸς πιστεύει πὼς ὅταν ἓνα ἔω νυκτερίδα μπαίνει δὲ ὅπτι, κάποιος θάνατος θὰ ἐνυβῇ!

— ἡ γίνεταί ἔδω μέσας... Ἄκουστικὴ ἔλθον μετὰ ῥῶν ἀπὸ τὴν πόρτα. Γιατὶ δεικνὺντες ὅλες κεννηγὰτε ἴδως κανένα ἀκορπιδά! Ἦσαν ἡ ῥῶν τοῦ δαδκάλου τοῦ χωριοῦ ποῦ τραβοῦσε γὰρ τὸ ὅπτι του.

— Τὸ ἀκορπιδά, κύριε δαδκάλε μακάρι νάταν ἀκορπιδὸς κεννηγόμεν νὰ βγάλωμ ὅλες μετὰ νυκτερίδα τὸ ἀναθεματισμένον μπῆκε δὲ ὅπτι πον καὶ δὲ λείπει νὰ βγῇ. Κόπιασε νὰ ζήσας τοῦ λόγου δὲν κύριε δαδκάλε νὰ τὸ δεικνὺν.

Ὁ δαδκάλος ἐγὼ λᾶσε.

— Γιατὶ τὴν νυκτερίδα κάνετε ἔτσι, ἔλεγε καὶ ἔγω... τὴν κατατρομάξετε τὴν καμμοῖρα τὴν νυκτερίδα, ἀφῆστε τὴν νὰ φύγῃ μόνη τῆς.

— Δὲν θέλγει! Δὲν θέλγει ἡ κατὰρμένη... θέλει νὰ μοῦ ῥῶν τὸ κακὸ δὲ ὅπτι μου! ἔλεγε ἡ νοικοκυρὰ ἔτοιμη νὰ κλάψῃ.

— Σβῆσε κυρὰ Μάρω τὸν λύχνον νὰ φύγῃ, εἶπε ὁ δαδκάλος.

καὶ ἔδωκε τὸν λύχνον. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὸν ἀναψε καὶ τὸ ἔω δὲν ἦταν εἰς τὸ ὅπτι.

— Καὶ τώρα εἶπε ὁ δαδκάλος κατῆδε νὰ ὀδε πὼ κατὶ, ἔλθετε πιδετὲ τὴς δουλιὰς σας, καὶ ἀκούστε με...

Οἱ γυναῖκες μετακάθησαν καὶ ὁ δαδκάλος εἶπε αὐτάς:

— Διὰ ὅρα ἔω ποῦ δὲ ζητοῦν ἀπὸ τὸ χωρικὸ καμμοῖρα ὅσον τιδα τοῦ προσφῆγον μετὰ τὴν βοήθεια μετὰ τὴν καταδεδειγμένον τὰ ἔντομα καὶ τὴς κάμπιες ποῦ ὀμμάδουν τοῦς κήπους του.

Θὰ εἶχε ποτὲ τὴν ὑπομονὴν τὴν ἐπιταπεινότητα νὰ πολεμήσῃ τοῦς μικροσκοπικοὺς αὐτοὺς ἐχθρούς; Εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ φάγῃ ἓνα ἓνα τὰ δάκρυα τοῦ δεικνόμενου τὸν ἡ τὰ δένδρα του τὰ καρποφόρα ὅλως πρὸς ὄψιν ἡ τὸ χῶμα τοῦ χωραφίου τοῦ ὁβόλο—ὁβόλο!

Τοῦτο, μετὰ ἀκατανόητον ὑπομονὴν καὶ ἀδάνταστη ἐπιταπεινότητα κατορθώνουν τὰ ἔντομα, τῶν ὁποίων ὁ μόνος τῶν ὀκοπὸς ἡ μόνος τῶν ὀροντιδῶν εἶναι αὐτὰ, τὸ ἅπαντο κεννηγὰ.

Στὸ ἔργο αὐτὸ ἐργάζονται ἰδίως αἱ νυκτερίδες ὁ τυφλόπὸν τικας ὁ δεικνόμενος οἱ κοινωδεντιάζοντες τὰ κελαδόνια καὶ ἄλλα μικρὰ πουλιά.

Ἡ νυκτερίδα τρέφεται ἀποκλειστικὰ μετὰ ἔντομα τὰ κοινωδεντιάζοντα τὰς νυκτοπεταλούδας τοῦς καταδεδειγμένους τῶν ἀμπελιῶν τῶν καρποφόρων, καὶ τῶν μαλλίνων ρούχων μας. Καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ νυκτερίδας ἄλλα τὰ ὑπόλοιπα ἄλλα τὰ τῶν εἶναι ἄρα λᾶγει ὁ δαδκάλος.

Καὶ ἐρχόμεστε εἰς τὸν δεικνόμενον. Ὅλη τὴ νύκτα ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ γυρνᾷ ὀκοπὸν νύκτας δεικνόμενος βροχὴ χωρὶς ἰδιαίτερα προσηνὴς γὰρ κανένα. Τρῶσι ἀκόμη καὶ τὴν ὀκία χωρὶς νὰ γινάσκται γὰρ τὸ δεικνόμενον τῆς. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ ὁ τυφλόπὸν τικας. Αὐτὸς τρῶσι καταπλακτικὴς ποδότητες ἐντόμων. Μέσας δὲ δάκρυα ὀρες καταδεδειγμένον ἴδω τρῶσι δὲ ὀγκο μετὰ τὸ δῶμα του! Τὴ αὐτὸ καὶ πεθαίνει ἂν μείνῃ νυκτικὸς λίγος ὄρη. Γιατὶ τὴν δεικνόμενον τῶν ἀγρῶν κανένα ἔω δὲν δύναται γινάσκται τὸν τυφλόπὸν τικας.

Τὴν ἴδια δουλειὰ κάνουν καὶ ὅλα τὰ εἶδη ἀπὸ τῆς κοινωδεντιάζοντος τὰ νυκτερίδα πουλιά ὀπως τὰ λᾶχον. αὐτὰ κυρίως τρῶσι τοῦς ἀκορπιδούς.

Τοῦς ὀκορπιδούς αὐτοὺς ἐχθροὺς τοῦ χωρικοῦ.

Κι' ὅμως τὰ εὐεργετικὰ καὶ ἄκακα ἔω τὰ καταδιδόνται τὸ μῆδος τοῦ λαοῦ. Γιατὶ ἀνεξήγητο. Ἀπὸτὲ ὀλίγῳ ἔλειψε νὰ ὀκοπῶνται τὴν ἄθωα νυκτερίδα ποῦ αὐτὴ τὴ δεικνὸν προδεδειγμένον τὰ δεικνόμενον τὰς ἐκεῖ ἀπῆλθε.

— Μὰ ἔτσι λένε ἀποκριθῆκαν οἱ γυναῖκες ποῦ εἶχαν ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ δαδκάλου προδεδειγμένον.

Ἐκεῖ λείπει ὁ προληπτικὸς καὶ ὁ ἀμυγδαλὸς ἄλλο δὲν ἔχει δεικνόμενον. Δὲν ὑπάρχουν ἔω ποῦ ὀκοπῶνται τὴν δεικνόμενον ὀπως δὲν ὑπάρχουν ἔω ποῦ ὀκοπῶνται τὴν εὐτυχίαν ὀπως δὲν ὑπάρχουν μαγικά ἔδωκα, φαντάσματα.

Τὸ θάνατο τὸν ὀκοπῶν δ' ἓνα ὀπτι, ἡ ἀρρώστια ἡ ὀτῶστια,

ἢ τὸ τυχαῖο διδυτύχημα. Ποτὲ ἡ νυχτερίδα, ἡ κουκουβάγια. Ἀπόψε ὅμως πέρασε ἡ ὥρα. Κάποια ἄλλη φορὰ θὰ δᾶς πῶς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζῇ γιὰ νὰ μὴ μπαίνει ἡ ἀρρώστεια ἐπὶ τοῦ ποῦ εἶναι ὁ ἀληθινὸς κρᾶχτης τοῦ θανάτου.

Κι' ὁ δάσκαλος καλὴνύχτισε κι' ἔφυγε.

Κ. Μπουμπουράκη

Τάξις Γ'.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ Ἀγροτικοῦ Τεχνοδρόμου.)

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Ξεψυχᾷ σιγὰ σιγὰ... Ὁ οὐρανὸς κατασκότεινος ἀπὸ βαρεῖα μολυβένια σύννεφα, ποῦ σὰν σκιές τρέχουν ἀκούραστα στὸ θαμπό ἀπειροπαίζοντας ἓνα ἀδιάκοπο κυνηγητό, ἀπειλητικὰ σκεπάζει τὴ νευρωμένη φύση. Μιὰ δυνατὴ μπόρα ξεσπᾷ ξαφνικά, καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀπειρα ὀρμητικὰ ρυάκια σχηματίζονται, καὶ στὸ γοργὸ πέρασμα των παρασέρνουν κάθε πρᾶγμα ποῦ θὰ συναντήσουν μπροστά των. Οἱ μανιασμένοι ἄνεμοι ἀπαίσια σφυρίζουν, καὶ κτυποῦν μὲ λύσσα τὰ γυμνά κλαδιά τῶν δένδρων ποῦ στὸ σύθαμπο ἀπλώνουν τὴ πένθιμη σιλουέττα των, καὶ στ' ἀργυσάλευμά των ἀφήνουν κάτι λεπτοὺς ψιθυρισμοὺς σὰν παράπονο λυπηρό.... Τὸ ἀπαίσιο οὐρλιασμα τῆς θάλασσας προσθέτει ἀκόμη ἓνα τόνο στὴ παράδοξη αὐτὴ συναυλία, καὶ μανιασμένη σηκώνει πελώρια κύματα στεφανωμένα ἀπὸ κάτασπρο ἀφρό, καὶ σπᾷ πάνω στὶς δυστυχισμένες πλάτες τῆς ἀκτῆς.

Κοντὰ ἐκεῖ μέσα σὲ μιὰ χαμηλὴ καλύβα ξεθοριασμένη ἀπὸ τὴ πολυκαιρία, καθότανε ἓνας γέρος σταυροπόδι κοντὰ σὲ λίγη φωτιά ποῦ τρεμόσβυνε καὶ βρισκότανε πειὰ στὸ τέλος τῆς, ὅπως ἡ ζωὴ τοῦ γέρου. Μιὰ ἀπαισιόδοξη μελαγχολία τὸν ἐβάρυνε... ὅλη ἡ περασμένη ζωὴ ξετυλιγόταν μπροστά ἀπὸ τὰ μεσοσβυσμένα μάτια του, ὅλες οἱ χαρές ὅλες οἱ λύπες, καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν τοῦ ἔμεινε

τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ ἐρημιά καὶ ἡ φτώχεια, δύο πράγματα μέσα στὰ ὁποῖα βυθίζει κάθε ἄνθρωπο ποῦ στὴν ἀρχὴ τοῦ ὑπόσχεται τόσα πολλά ἢ ψεύτρα καὶ ἀπατηλὴ ζωὴ. Ἦταν ἓνα ἐρεῖπιο τοῦ χρόνου καὶ τῆς λύπης. Ἡ ἀπονη θάλασσα δύο λεβέντες τοῦ εἶχε ρουφήξει μονομιᾶς, καὶ δὲν τοῦ ἔμεινε σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ἂν μπορούμε νὰ τὸν ποῦμε ἔτσι, παρὰ ἓνας γυιὸς ποῦ κι' αὐτὸς ἦτανε ναυτικός.

Σ' αὐτὸν εἶχε ἀφιερῶ... τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του, αὐτὸς ἦτανε ἡ ἐλπίδα του, ἡ χαρὰ του, καὶ τώρα ὁ λογισμὸς του στριφογυρίζει γύρω ἀπ' αὐτὸ, ποῦ μὲ ἄμετρο καρδιοχτύπι συλλογιέται ποῦ ἀραγε νὰ πλανᾶται αὐτὴ τὴν ἄγρια νύχτα, μιὰ μαύρη σκέψη τὸν ζαλίζει μήπως καὶ αὐτὸς..... δὲν τολμᾷ νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ, γιὰ το φοβᾶται μὴ πραγματοποιηθῇ.

Ἐνας πόθος γεννᾶται μέσα του, πότε θ' ἀρχότανε ἡ ἀνοιξὴ νὰ στολίσῃ τὴ φύση μὲ τὴ γιορτινὴ τῆς στολῆς, τὰ πουλιά νὰ βροῦνε ἀνθισμένη τὴ παληὰ των φωλιά καὶ μαζὺ μὲ αὐτὲς τὶς χαρές καὶ τὰ λουλούδια νὰ φέρῃ καὶ τὴ Λαμπρὴ ποῦ ὁ γυιὸς τοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖον τόσες φορές εἶχε ἀνεβεῖ τὸν ἀπόκρυμνο βράχο μὲ τὰ συρτά του βήματα, γιὰ ν' ἀγναντέψῃ πέτρα βαθειὰ τὸ τραυματισμένο πέλαγος, θ' ἀρχότανε σγίζοντας μὲ τὸ καράβι του τὴ γαλημένη θάλασσα νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιά του.

Σὲ μιὰ στιγμή παραζάλης ἐνόμισε ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀλήθεια καὶ ἀνοιξε τὰ χέρια του γιὰ νὰ δεχτῇ τὸ γυιὸ τοῦ ποῦ εἶχε ἔρθει....

Σληρὴ πραγματικότης τὰ χέρια του δὲν πιάσανε τίποτα ἄλλο παρὰ τὸ κρύο κε-νὸ..., ἓνα ρίγος δυνατὸ ἐτύναξε τὰ γεροντικὰ του μέλη ἐνῶ ἓνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς βγήκε μέσα ἀπὸ τὴ πολυβασανισμένη καρδιά του, ποῦ σχεδὸν ποτὲ δὲ γνώρι-

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΝ ΠΛΑΤΥ

Ὁ Ἀργύρης ρυθμίζοντας τὶς σκέψεις του μὲ τὸν κρότο τῆς ρόδας κοίταξε τὸ μακρὸ δρόμο ποῦ γεμάτος κόσμον καὶ ἀμάξια, ἐκτείνονταν μπροστὰ του καὶ ἄρχισε πάλι τὴν κουβέντα μὲ τὸν ἐαυτὸ του.

Πραγματικὰ του διόλου μέραι ἢ συμπεριρῆ. Πεντάρια νὰ μὴ πιάσῃ... Καὶ ποῖος ἀναθεὶ τὸν ἀγένη μου...

Τὸ καφετὶ τ' ἄλογο μὲ τὶς γαλάζιες χαντρες στὸ λαιμὸ ἔσκυψε κέδοντα τὸ δρόμο του γιὰ νὰ ἀρπάξῃ μὲ τὰ χοντρά του τὰ χεῖλια, ἓνα φιλοπονητικὸ σὰν ποῦ δρέθηκε μπρὸς του.

Μωρὲ πείνα πὺ τὴν ἔχεις κακὸ μοῖρο... Μὰ ἐγὼ... Τί νὰ πῶ;... Νομίζεις πῶς ἔφαγα;...

Ἐψαξε τὴν τσέπη του. — Δυὸ τρεῖς πεντάρια δρεθήκανε. Τὶς χούφτωσε στὸ πλατὺ ροζιάρικο χέρι του καὶ ἄρχισε νὰ τὶς κουδουνάει.

— Μωρὲ μπράδω!... Ὁλάκερη περιουσία!...

Ἀρχισε νὰ μιλάει χτυπώντας μὲ τὶς πεντάρια τὸ μάρμαρο ποὺ βρισκότανε πάνω τὸ τεζάκι.

— Ἐνα εἴς... Ἐ μάλιστα... διὰ τὴν ὁρεξὴ ἓνα εἴς. Βλέπεις θὰ φάμε καλὰ ἀπόψε.... Οἱ δουλείες ἄς εἶναι καλὰ... Λεφτά!... Τί, λεφτά, νά... Καὶ ἄρχισε χτυπώντας τὶς ἀδειανὲς του τσέπες....

— Γράτος λεφτὰ εἶμαι...

Ὁ ταβερνάρης ζύγισε καὶ κοίταζοντάς τὸν ὑποπτα, ἀπέδωσε στὸ δαμέντο μάρμαρο τὸ μικρὸ ποτηράκι καὶ μὲ τὴν μποτήλια ἔχυσε τὸ ποτὸ.

Τὸ ἄρπαξε καὶ σηκώνοντας τὸ ψηλὰ, φώναξε εὐθυμᾶ:

— Στὴν ὑγείᾳ σου μάλιστα!...

Ὁ ταβερνάρης σοδαρὰ ἀπλώσε τὸ χέρι...

— Τὰ λεφτά!... Ὁ Ἀργύρης πληρώνοντας τὸν κοίταξε...

— Μὰ γιὰ τί μιλάς; ἔτσι;... Ὑστερα γέλασε.

—... Μωρὲ κεφάλι ποῦ τόχω! Ἡρενικότερα μου... Δὲν βλέπεις; Καὶ κοιτάζοντας τὶς ἀρβίλες του τὶς τρύπιες πρόστρες.

— Ἀσεὰ καὶ τὰ λουφρίνια μου...

Ἀνέθηκε στ' ἀμάξι. Τράβηξε τὰ γέμια. Καὶ ὁ πλατὺς δρόμος γεμάτος κόσμον καὶ νὰρὰ μακρὺς ἀπλώνονταν μπροστὰ του.

Στὸ σταδιοδρόμι ὁ χωροφύλακας μὲ τὸ κόκκινο τρίγωνο στὸν ὅμο σήκωσε τὸ λεπτὸ του βιτσάκι. Τ' ἀμάξι σταμάτησε.

σε τὴ χαρὰ....

Γεώργ. Χριστοδούλης
Τάξις ΣΤ'.

Ὁ Ἀργύρης, κοίταξε μ' ἀπορία τὴν ἀκρὴ τῆς βίτσας μὲ τὸ δαμέντο λουράκι κι' ἄφησε τὰ γέμια... Ὁ χωροφύλακας αὐστηρὰ μίλησε.

— Τὴν ἀδείᾳ σου. Ὁ Ἀργύρης ἔχωσε τὰ δρόμικα δάχτυλα του στὰ γέμια του. — Ἀδείᾳ; Τὰ μικρὰ μάτια τοῦ χωροφύλακα πῶς ἀπὸ τὰ μαύρα γυαλιὰ ἀγριέψανε.

— Τὰ χαρτιά σου!... Ὁ Ἀργύρης τὸλμησε. — Μὰ παῖδί μου ἄσε με.... Ὁ χωροφύλακας σὰ προσδλημένος ἔσιαξε τὴν ζώνην του καὶ ἔδρασε τὴν βίτσα στὴ μασχάλη.

— Πρόσεξε γέρο γικτὶ δὲν εἶμαι παῖδί σου.

Κάποιο μπακαλόπαιδο μὲ τὴ λιγδιασμένη του ἀλατσαδένια ποδιὰ στάθηκε μὲ μιὰ χιλιάρη μποτήλια στὰ χέρια.

Ὁ Ἀργύρης ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ἐχωσε τὸ χέρι του στὸ ξεκούμωτο ποικάμισο καὶ ἄρχισε νὰ ξύνεται.

Ὁ χωροφύλακας μὲ τὸ κόκκινο τρίγωνο πῆρε στάσι σιδοκρὴ καὶ ἄρχισε: — Τὸ ἀκουσε;... Τὴν ἀδείᾳ ἐπαγγέλματος.

Ὁ Ἀργύρης τὸν κοίταξε μ' ἀπορία. — Μὰ τί ἐπαγγέλμα!...

Νά, γέμια τραδάω. Ἐ βλέπεις;...

Ὁ χωροφύλακας ἔδρασε τὰ γυαλιὰ του καὶ καθορίζοντάς τα μ' τ' ἄσπρο του μαντόλι κοίταξε μιὰ δεσποινίδα ποῦ πέρασε διαστικὰ — Γιὰ πρόσδε;... Βρίσκεσαι ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας;...

Ὁ Ἀργύρης ἔβωσε τ' οὐτὶ του. Οὐμ... Τὸ βλέπω.

Ὁ χωροφύλακας ξεκούμπωσε τὸ μπροντζινο κουμπὶ τῆς τσέπης τοῦ σακακιῦ του καὶ ἔδρασε ἓνα σημειωματάρι.

Σάλωσε τὴν ἀκρὴν τοῦ μολυβιοῦ καὶ ρώτησε: Τ' ὄνομά σου!...

— Τὸνομα;... Χμ... Ὁ ἀφέντης μου δεῖν δὲν τοῦ πᾶω λεφτὰ μὲ λέει γουρουνί... Ὁ χωροφύλακας γέλασε. Ὁ Ἀργύρης τὸν κοίταξε καὶ ἔκαλοῦθησε: — Ὁταν ὅμως τοῦ πᾶω... χμ... τότε τὰ πράγματα ἀλλάζουνε. Μὲλέει Ἀργύρη. Ὁ χωροφύλακας κάτι σημείωσε — Καὶ τὸν ἀφέντη σου;... — Τὸν ἀφέντη μου δὲν ξέρεις;...

Μπαρένο... τὸν λέγουν, Ἡ μύτη τοῦ μαύρου μολυβιοῦ σούρθηκε ἀνεδοκατεβαίνοντας στὸ σημεῖωματάρι καὶ ὁ χωροφύλακας διάταξε.

— Τώρα τράβα, θὰ σὲ φτιάξω ἐγώ!... Ὁ Ἀργύρης τράβηξε τὰ γέμια. Οἱ ρόδες τρίσανε. Οἱ ἀλυσίδες ἀρχίσανε τὸ χτύπημα. Τὸ καφετὶ τ' ἄλογο σηκωσε τὸ κεφάλι. Οἱ γαλάζιες οἱ χαντρες μὲ τὸ μικρὸ κουδουνάκι στὴ μέση κουνήθηκαν. Ὁ Ἀργύρης σήκωσε τὸ κάμτο!

"Αρχισε πάλι την κουδέντα με τὸν ἑαυτὸ του. — Τοῦ Διαόλου μέρα ἢ σημερινή "Αδεια ἐπαγγέλματος λείπει... Νὰ τί διαόλο στραδὸς εἶναι δὲ βλέπει... Νὰ γκέμια τραβάω!...

"Ο σκουπιδιάρης ἀνεδασμένος στὴν ὑφύλη ῥόδα τοῦ κάρου του τὸν ἄκουσε "Αδειασε τὸ κοφίνι με τὰ σκουπίδια καὶ μίλησε.

— Οἱ νόμι φταίνε... "Ο "Αργύρης χτύπησε τὸ καριουτὶ.

Στὸ δόλο γιὰ νόμοι... Οἱ ῥόδες δουτώντας σὲ κάποια γούθα με δοῦρε διήκανε λασπομένες τρίβοντας παράξενα.

Οἱ νόμοι...

Κι' ὁ δρόμος ὁ πλατὺς γεματὸς φτωχόκοσμο καὶ κάρα, μα κρὺς ἀνοίγονταν μπρὸς του, σὰν ἕνα ποτάμι ἀπὸ ζωὴς χαμένης...

Τὴ φεύτικος κόσμος!!!...

Α. Μπουδιάρης "Ελλάς τάξις Β' 6' Γυμ. "Αρ. Χανίων

Διήγημα

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πιάσε τὸ τιμόνι, νὰ πάγω νὰ τὸν δῶ, εἶπε.

Τὸ τοιγάρω, σὰ νὰ μοῦ διασσε λίγο τίς σκοτεινὲς σκέψεις καὶ τὰ ἄγρια ὀράματα ποῦ χόρευαν μὲς στὸ μυαλό μου.

"Ο Νικήτας ἀργησε νὰ φανῇ. "Αρχισα ν' ἀνυπομονῶ, ὅταν εἶδα στὴ πορτίτσα τῆς πλώρης, τὸ Νικήτα νὰρχεται τρεχάτος.

— "Ας σὲ μένα, τὸ τιμόνι. Τρέχα σὸν καπετάνιο. Τὸ παιδί εἶναι βαρετα... Γλήγορα...

"Ετραῖξα ἀσούσουμος, στὴ καμπίνα τοῦ καπετάνιου, τὸν τράνταξα ἀπ' τὸν ὦμο, φωνάζοντας ἀπελπισμένα ὁ Μανώλης καὶ βρέθηκε πάλι στὸ πλάγι τ' ἀρωστου.

— Μητρο... θὰ πεθάνω. Μὴ λυπῆσαι εἶπε καὶ σφίχτηκε πάνω μου. Στριμάτησε. Χαραπάλευε... "Η ἀνάσα του μπαينوγότανε βαρετὰ κι' ἀταχτη. Τὰ μάτια κυρολόγιζαν. Τὸ μέτωπό του ξεζάωνε. Τὰ χεῖλιά του σπικταροῦσαν ὅπως σπικταρὰ τὸ πουλάκι, στὸ κατερὸ βόλι τοῦ κυνηγοῦ. "Εφτασε κι' ὁ καπετάνιος, ἀνάμειλος, τρομαγμένος, ὅπως ἦτανε.

— Μανώλη, θάρρος. Δὲν εἶναι τίποτα. Κουράγιο... Κουράγιο ἔλεγε, μὰ τὰ μάτια του στάζανε πᾶνω

στὸ χέρι τοῦ Μανώλη, ποῦ τὸ κρατοῦσε στὰ δικά του, σὰν γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ ἀπ' τὸ χάρο.

— Καπετάνιε... θὰ πεθάνω... Δὲν ἀντέχω. Κάποιτάξτε τὴ μένα μου... "Ακούς Μητρο; σὲ σένα τὴν ἀφήνω. Δώστε τὰ χεῖριά σας, νὰ τὰ φιλήσω γιὰστε νὰ φορᾶ... Σχωράτε με... "Αέρα... Πνέγομαι... Τὴ μένα μου.

Καθὼς μιλοῦσε, τὰ μάτια του ἀνοίξαν καὶ σφάλαν βιαστικά. "Εφερε τὰ χεῖριά στὸ λαγμό του καὶ μετὴν ὑστερὴ ἀνάσα του, μετὴν τελευταῖο τένχημα, πέταξε ἡ ψυχὴ του, σὰν τὸ περιστέρει τοῦ ὀνείρου τοῦ.

Σδύστηκε τ' ἀστέρι του. Βασίλεψε ἡ ζωὴ στὸ μέτωπό του. Τὸ χτύπημα ἦταν δυνατὸ, πολὺ δυνατό γιὰ τὴ καρδιά μου. Τὰ γόνατά μου λύγισαν καὶ τὸ σῶμα μου ῥίχτηκε βαρὺ πάνω στὸ παγωμένο πτώμα τοῦ χαμένου.

Τὰ μάτια μου λυώσαν στὰ δάκρυά μου, ἡ καρδιά μου σδύστηκε μέσα στὰ κύματα τοῦ πόνου ποῦ τὴ σκέπασαν... Τὸ κλάμμα μου, φαρμακωμένο, μονότονο, ξεχύθηκε ἀκράτητο... Τρέμουλο ταράζει τὸ κορμί μου, ποδιὰί ζει σὰν ἀνεμόδαρτο κόμμα.

Πόσες ὥρες περάσανε δὲ θυμάμαι, μὰ ὅταν ἐννοήσω τὸν καπετάνιο νὰ με χτυπᾷ πρὸς ἀπ' τὸν ὦμο, ἦταν νύχτα. Μὲ κατακόκκινα μάτια μοῦπε πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν ντύσομε... Τὸ καντήλι, τρεμούλιζε πένθυμα στὸ προσκεφάλι του. Λίγη δάγρια καὶ τὸ εἰκόνισμα τοῦ "Αἰ Νικόλα στόλιζαν τ' ἄψυχο κορφοῦρι του. Τὸ θυμιατὸ εἴχε σδύσει. Στὸ πρότωπό του, ἡ γαλήνη μαζί με τὴν ἀνατριχίλα καὶ τὸ μυστήριο, τοῦδιναν μιά ἐκφραση τρομαχτικὰ ἥσου.

Σηκώθηκα καὶ με σκυρμένη ῥίχνη, βοήθησα τὸν καπετάνιο σ' ἀλλαγμα. "Ἐστερα κατέβηκε ὁ Νικήτας καὶ τὸν ἔρραψε, μισοπεθαμένος κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ λύπη καὶ τὴ τρομάρα, μέσα στὸ φλόκο. Δὲν ἔκλεγα πετὰ...

Μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια μου, παρνοῦν ἡ στιγμή τῆς παρασμένης χαρᾶς μου. "Αν κι' εἶναι θλιβε-

ρὸ νὰ ξαναζῆς μέσα στῆς πικρὴς θύμησής σου, ἐνῶ εἶσαι δουτηγμένος στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θλίψεως καὶ τοῦ πόνου, πάντοτε στίς κρισιμότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας, ἔρχονται στὸ νοῦ μας ὅλα τὰ περιστατικὰ ποῦ μᾶς χάρισαν τὴν εὐτυχίαν τὴν ἐφήμερη, γιὰ νὰ μᾶς σκοτώσουν γρηγορότερα, ἢ γιὰ νὰ μᾶς δώσουν θάρρος.

"Ο Νικήτας τὸν ἔβαλε πάνω στὴ σάνίδα καὶ με φώναξε νὰ τὸν βοηθήσω. Μὴ χονικά ἐπιασα ἀπ' τὴ μιά μεριά καὶ τὸν ἀνεδάσαμε στὴ κουδέρα.

Τὸ γεγγάρι θλιμμένον αὐτὸ μὰς κοίταζε. Βαθεῖα σιωπὴ βασίλευε. "Ο οὐρχνὸς ξάστερος, σὺθαμπος, ἔκρυβε ὅλη τὴν τιγλὴ τοῦ μεγαλείου του. Τ' ἀγέρι ἀνάλαφρο, δροσάτο, χαϊδεύει τὴ θάλασσα, ποῦ σπικταρὰ λυγωμένη στὰ χάνια του καὶ μᾶς ἀγκαλιάζει μέσα στὴν εὐωδιά ποῦ τῆς ἔκλεψε. Μιά φωτεινὴ γραμμὴ ἀπλώνεται ἕως πέρα τὸν ὀρίζοντα. Αὐτὴ ἡ σκιασμένη ὁμορφιά μου κάνει κακο. Στὰ χεῖλιά μου ἀνεβαίνουν οἱ λίγοι αὐτοὶ στίχοι ποῦ ταυριάζουν τόσο μετὰ τὴν ψυχὴ μου.

Ω! Νύχτα!

Σύρε τὰ μαῦρα σου σκοτάδια θαρρεῖς τὴ λύπη μεγαλώνουν Μαῦρος ὁ Σάρος καὶ με μαῦρα τοὺς πεθαμμένους σαβανώνουν.

Πλησίασε ὁ καπετάνιος τάτι εἶπε στὸ Νικήτα ποῦ πῆδησε κᾶνω σ' ἀμπίρι καὶ βγήκε σὲ λίγο με μιά πλάκκ σίδερο τῆς σαβούρας. Τὸ δέσανε με μιά ἄλυσίδα στὰ πόδια τοῦ Μανώλη καὶ παραμέρισαν.

"Ο καπετάνιος ἔβγαλε μιά σύνοψη ἀπ' τὴ τσέπη του κι' ἀρχισε νὰ διαβάξη μετὰ λίγα γράμματα ποῦ ἔφερε, τὸ νεκρώσιμο. "Ο Νικήτας μούβιλε στὰ χεῖριά μου τὸν "Αἰ Νικόλα καὶ κείνος κρατοῦσε μιά λαμπίδα. "Ὅλα γυροῦσαν γύρω μου. Δὲν κατῶρθωνα νὰ ξεχωρίσω τὴν ἀρχὴ ἀπ' τὸ τέλος.

Κάποτε ὁ καπετάνιος στυμάτησε. Πιάσανε μετὰ τὸ Νικήτα τὴ σάνίδα, τὴ σηκώσανε ἀπ' τὸ ἕνα μέρος καὶ μὴ μπορώντας νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα τοὺς ἀφήσανε τὸ κορφοῦρι, νὰ γλυστερήσῃ μέσα στὰ σκοτεινὰ νερά. "Η θάλασσα ἀχόρταχη, ἀνοίξε τὴν ἀγ-

καλιὰ τῆς, τὸν δέχτηκε καὶ τὸν ἔκρυψε μέσα στὰ στήθεα τῆς γιὰ πάντα. Αἶγος ἀφρὸς καὶ τὰ ὀλοστρόγγυλα κύματα ποῦ σχηματίστηκαν, φανερώσαν τὸ μνημείου ἀγύριστο τοῦτα ξεδιάρη. "Ἐστερα σδύστηκαν κι' αὐτὰ. "Εμενα μόνος μὴ τολμώντας νὰ κᾶνω τὴ παραμικρὴ κίνησι. Οὔτε σκευτόμουνε. "Η νύχτα, μ' ὅλο τὸ σκοτάδι τῆς, κατῶρθωσε νὰ χωθῇ μέσα στὸ μυαλό μου, ὡς ποῦ τὸ καὶ ξανάχισε τὸ δρόμο του, ἀργὰ ἀργὰ κημιζόμενα...

Β. ΘΑΣΙΤΗΣ

Μαθητὴς Θεσσαλονίκης
Τέλος

ΑΠΟ ΤΗΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΧΕΙΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

"Ἀλλὰ καλὰ μοι δυναμῶνται, νὰ μάθετε καὶ ἄλλο ἕνα "ἀθάνατον ἢ θεῖον εἶναι χωρὶς ἄλλο ἢ παιδεία. Καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ὀδολόγος τὴν καταδιδέει οὔτε ὁ χειμαρρὸς τὴν παραδίδει οὔτε ἀρρώστια τὴν φθείρει οὔτε δυσκοιανία τὴν βλάπτει, οὔτε τύχη τὴν καταδιδέει, οὔτε τὸ γῆρας τὴν κάνει μετὰ γῆρας δι' αὐτὸ ἔλεγεν ἡ Ὀσία πὺρ καὶ ὡς ἐδιδάδα ὁ δὲ Γέρο—Στάθη Εἰς τὸν Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν ὅταν κατέλαβε τὰ Μέγαρα ὅτι δὲν ἔχαδε αὐτὸς τίποτε διότι ἡ παιδεία του δὲν φοβάται καμμιὰ καταστροφὴν. Νὰ ὁς πῶς δὲ ἀκόμη ἄλλο ἕνα ποῦ τὸ διδάδα, ἢ ὅς τις πάμει εἰς τὴν Σε' τάξιν θὰ τὸ μάθωμε ἐκεῖ ὅπου ὁ δοξαστὴς Γοργίας ἐρώτησεν τὸν Σωκράτη ἂν νομίζει ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς "Ασίας ποῦ τὸν ἔλεγον ὄλοι μέγαν εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὸν κόδμον καὶ ἀπᾶντησεν ὁ Σωκράτης δεῖδεν ἔξω ἂν εἶναι εὐτυχὴς, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω ἂν ἔχει ἀρετὴν ἢ παιδείαν.

"Ἀλλὰ δὲν πέφτει ἀπὸ τὰ κεραυνῶδη. Δὲν εἶνε νὰ χάσῃ κανεὶς νὰ κοιτάξῃ τὸν οὐρανὸν ἢ νὰ λῶγ. "Πέφει πάντα νὰ δὲ δῶ. Θέλει κόπο, ἰδρώτα, ἐπιμέλεια. "Εκεῖνα δηλαδὴ καὶ δὲν ἀρέσκουν δυστυχῶς εἰς ὅλα τὰ κορίτσια, καὶ ἀκόμη πλὴν δυστυχῶς, καὶ δὲ μὲνα! "Ὅτε ἂν θέλωμε τὸ ἀθάνατον δῶρον τῶν θεῶν ποῖται νὰ τὸ ἀγοράσωμε με πολλοὺς κόπους. Καὶ ὡς δαίνεται αὐτὸ φανερόναι καὶ ἐκεῖνο τὸ γνωμικόν, ποῦ διδάδα δὲ μιά παλαιὰ Χριστομαθία. Τὸ γνωμικόν αὐτὸ τὸ ἔχω γραμμένον δὴν καὶ τὸ ἄλλο μετὰ εἰς τὸ βιβλίο μου "Ο "Αριστοτέλης εἶλεγε τὰς μὲν οἷας τῆς παιδείας εἶναι πικρὰς, γλυκεῖς δὲ τοὺς καρποὺς.

Αἱ οἷαι θὰ εἶναι ἢ ἐργασία ποῦ κάνει ὁ μαθητὴς διὰ νὰ μάθῃ γράμματα νὰ θεμελιώσῃ τὴν παιδείαν, νὰ παιδευθῇ. Καὶ ἐπειδὴ κουράζεται εἶναι πικρὰ αἱ οἷαι. "Ἀλλὰ οἱ καρποὶ αὐτοὶ εἶναι γλυκεῖς. Καὶ χωρὶς ἄλλο.

Μόνον ἡ χαρὰ ποῦ αἰσθάνεται κανεὶς, ὅταν τελειώσῃ ἕνα κύκλον μαθημάτων, Γυμνασίου ἢ

Πανεπιστήμιον, φθάνει, γὰρ νὰ ἐννοήσῃ τὴ γλύκα τῶν καρπῶν τῆς παιδείας. Καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ παιδεία ἀρχίσῃ νὰ τοῦ δίδῃ τὸ ψωμί του, νὰ θεραπεύῃ τὰς ἀνάγκας του, εἶναι ἡ δὲν εἶναι γλυκεῖς οἱ καρποὶ τῆς.

Ἄς τὸ πάρομε λοιπὸν ἀπὸ τῆς δυν καὶ ἐμείς οἱ ὀλίγον ἀμελεῖς νὰ ἀλλάξωμεν πολιτικῇ.

Ἄς ἀγαπήσωμεν ἀληθινὰ τὰ γράμματα. Οἱ πλούσιοι θὰ τὴν ἔχουν στολισμένον, οἱ πτωχοὶ κατὰ φύγην. Ὅσοι πλούσιοι δὲ μαθόν γράμματα, ἔλεγεν ὁ Σωκράτης ὅτι εἶναι χρυσὸ γαῖθρον.

Ἀλλὰ οἱ πτωχοὶ καὶ ἀπαιδεύτοι εἶναι ἄγρια καὶ ἀνήμερα θηρία. Μόνο κατὰ τὸ πρῶτον καὶ πῶς δὲν περπατοῦν μετὰ τέδερα διαφέρουν.

Καὶ πολλοὶ δόδοι δὲ φιλόδοφοι Διογένης εἶπεν ὅτι βαρύτερο φορτίον ἀπὸ ἀπαιδεύτον ἀνθρώπου δὲν ἐβάρυνε ἢ γὰρ ποτὲ τῆς.

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ δῶς πῶς καλὰ μὲν διηγεῖται. Τὸ ἔρω πῶς δὲν εἶναι ὁπουδῶς καὶ μεγάλα πράγματα ἀλλὰ ἐπρεπε νὰ περιμένεται περιδῶς.

Μὲ πόσον κόπον τὰ γράμματα μόνον ὁ θεὸς ἔχει καὶ τὸ ἡλεκτρικὸ λαμπρὸν ποῦ μοῦκανε δυστροφία, ὅταν τὰ γράμματα γράφοντας καὶ δύνοντες ἐξοφλοῦντας διδῶν καὶ τετράδια.

Δεχόμενοι δὲν νῶσαν καὶ δοῖν καὶ ἀποκάννα γραμματισμένον. Ὅπως καὶ νὰ ἔχη τὸ πρῶτον, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ νῆθετε ὅτι κάτι θὰ ἐμάθατε. Καὶ τὸ κάτι αὐτὸ εἶναι ὅτι γὰρ ἀπαιτήθη κανεὶς τὸ θεῖον καὶ ἀθάνατον, ὁπλαδὴ τὴν παιδείαν εἶναι ἀνάγκη πᾶσι, πλούσιος ἢ πτωχός, νὰ γίνῃ ἐπιμελής, νὰ ἐργάζεται, νὰ κοπιᾷ καὶ νὰ γράψῃ ὅτὸ δωμάτιό του, μετὰ μεγάλα κεφάλαια καὶ γράμματα, ἐκεῖ νο ποῦ μάθαμε δὲ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Ξενοφώντος.

Αἱ δὲ πόνοι πᾶσι δὲν ἡμῶν πάντα τάγαθὰ οἱ θεοὶ. Ὁ θεὸς ὁπλαδὴ δὲν παίρνει πορᾶδες, γὰρ νὰ κάμῃ κανέναν εὐτυχῆ, ἀλλὰ θέλει κόπον καὶ ἡ αὐτὸν ἐξασφαλίζει τὴν εὐεχίαν, ἢ ὅποια ἔχει καὶ ἀνεκτίμην ἀξίαν, διότι εἶναι προῖον ἰδικόν του.

Ἄς ἐπιμελούμεθα λοιπὸν φίλοι μου καὶ ἐσθὶ θὰ προσδεύωμεν καὶ πνευματικῶς, καὶ ἡθικῶς, καὶ ὑλικῶς.

Μυρδίνη Μπόλαρη
Μαθήτρια Ε' τάξεως
Γυμνάσιον Θηλέων

ΤΟ ΠΕΣΜΕΝΟ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚ

«Ἀχρηστο ζῶν θὰ σὲ πουλήσω. Μὲ κατάσρεψες» ἀκουσα κάποιον ἄνθρωπον πρὸς μέγα ὀργήν. Ὁ γὰρ ἀπὸ πρὶν ἐργαζομένη καὶ δὲ πωχάμω ἔνα γαῖδουράκι παραμυθιζόμενον καὶ τὸν κύριον του νὰ τὸ δέρνῃ ἀλύπητα ἐγὼ τότε ἐν οἴκῳ δὲν ἔτι τὸ κακὸν τὸ γαῖδουράκι δὲν θὰ ἀνθεξέ νὰ πάῃ τὸ φορτίον εἰς τὸ μέρος ποῦ ἡ θεὸς δὲ ἀφεντικὸς του καὶ γιὰ αὐτὸ ἔπεσε κάτω φαρδὺ πλατὺ Ὁ κύριος του τώρα ἀντὶ νὰ τὸ ξεφορ

τώσῃ καὶ νὰ τὸ βοηθήσῃ νὰ σηκωθῇ τὸ ἔδερνε ἀλύπητα. Ἀληθεῖς τί σκληρὸς.... Κρίμα ποῦ τὸ δυστυχισμένον τὸ γαῖδουράκι δὲν εἶχε μιὰ γὰρ νὰ πῇ στὸν ἀπὸ νον ἀφεντικὸς τοῦ ὅτι καὶ αὐτὸ εἶχε σάρκα καὶ πνεῦμα καὶ δὲν δύναται νὰ σηκώσῃ τὸ δυσανάλογον πρὸς τὴν δύναμιν του βάρος.

Ἀληθεῖς ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι νομίζοντες ὅτι τὰ κακὰ νὰ τὰ ζῶν δὲν πονοῦν τάχα, καὶ αὐτὰ ἐνῶ τὸν νῦν καὶ αὐτὰ πονοῦν καὶ ἀποθνήσκουν χωρὶς ὁμῶς νὰ ἠμποροῦν νὰ ἐκδηλώσουν.

Μοτίμη Μιρέκα

Τάξις Α' Γυμνασ. Θηλ. Χανίων

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΣΤΕΦΙΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΤΩΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Ἡ ἀληθεῖς θὰ ἦτο κρίμα ἐάν ὁ χρόνος κατέστρεφεν τὰ ἔθνη τῶν προγενεστέρων μας, προμηθῆς ὁμῶς μὲς πρέσχει ἀρκετὴς πηγὰς ἐκ τῶν ὁποίων ἀντλοῦμεν τὴν ζωὴν καὶ τὸν καθόλου βίον αὐτῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ φαντασία μου ὑψοῦται μετὰ γοργὴν φτερούγισμα καὶ φθάνει πρὸς ἀμφιταλυνταζόμενον ἔλκρο ποὺ εἰς τοὺς ἑβδόκον χρόνους ὅποτε θὰ λήθῃ χωρὶς ἡ πολυβόητος καὶ ἐκλεκτὴ στέψις τοῦ ἀγερῶχου Αὐτοκράτορος μετὰ τῆς πολυθρυλίου τοῦ Αὐγουστῆλ.

Μὲ πόσην ἀνοπονησίαν ἀναμείνεται ἡ ἡμέρη τῶν γάμων τῶν δύο ἐξαιρετικῶν προσώπων τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐπὶ τέλους ἐφθάνει. Ὁ ἱερὸς νῶς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ὅστις θὰ ἐδέχετο εἰς τοὺς κόλπους του νὰ φιλοξενήσῃ ἐπισήμως τὸ ἱερὸν ζεύγος κατὰ τὴν μεγαλυντέραν αὐτοῦ δόξαν προηγουμένως. Ὁ οἰκίσκος ὁλοπεφυρωθῇ μετὰ τὰς κόκκιναι μεταξωτάς του, εἰς αὐτὸν ἐδύναντο οἱ μέλλοντες νὰ στεφθῶσιν—καὶ ἡ ὑψηλὴ ἐξέδρα μετὰ τοὺς χρυσοὺς θρόνους τῆς ἐστατο ὑπερήφανος διὰ τὴν μεγάλῃ τῆς δόξης καθότι ἐκεῖ θὰ ἐκάθηντο. τὸ εὐάριστον ζεύγος καὶ αἱ κομψαὶ ἡγεῖται Ἡρωτοσπαθάρια. Ἐπὶ τῆς... μετὰ τῶν τιτλοῦχων συζύγων των.

Ὁ ἀμύθητος πλοῦτος

αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἡγεῖται ματος περιέσταται ἐκφραστικώτερος. Τὸ ἄπλετον φῶς, ἡ ἐλαφρότης τοῦ ἐξαιρετικῶς πλούτου καὶ ἡ ἀμονία τῶν πολυχρόμων μαρμαρῶν ἀκτινοβολοῦν. Τὸ πᾶν γὰρ ἀπὸ ἀγαλλίας σιν! καὶ ἐνῶ ὁ Οἰκουμένης ἡγεῖται τοῦ πλοῦτος αἰφνης διατυμπανίζεται διὰ μουσικῆς ψαλμοῦδων ἀλλαλαγμῶν κ. λ. π. ἡ προσέγγισις τῆς πομπῆς. Ὅποια ζωηρὴ τῆς χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας κορυφούται! Τὸ βασιλικὸν ζεύγος ἀργοποροῦν εἰσέρχεται μετὰ τῶν τιτλοῦχων καὶ τοῦ πλοῦτος εἰς τὸν ναὸν ἐν μέσῳ φανῶν, ἐξαιρετικῶν, σημαίων λαβύρων κ. λ. π. Σωστὴ πλημύρα δόξης! Γῶρα διεσπῶνται εἰς τὸν οἶκον διὰ νὰ ἐνδοθῶν τὰ νυφικὰ φορέματα. Ἐκτὶ ἰδοὺ ἐξέρχονται μετὰ πρὸς σπονδὰς καὶ φαιδρῶν καὶ μετὰ ὀφθαλμοὺς οἵτινες ἀσπράττουν ἀπὸ χαρᾶς διότι ἐδίδοντο τὸ μέλλον τῶν νύμφων εἰς αὐτοὺς. Ἐμμελῶς μετὰ ὠραία ῥόδα τὰ ὁποῖα μόλις ἐξέρχονται ἐκ τῆς κάλυκός των. Ὁ Βασιλεὺς φέρει σάκκον πολύτιμον καὶ εἰς τοὺς ὤμους τῆς πορφύρας ἢ δὲ Αὐγουστὰ περὶ βίλλαι μετὰ χρυσᾶ πλούσια ἐδύματα τὸ λεπτοφυεῖς ἀλλὰ ἀγέρωχον σῶμα τῆς πεποικιλμένης μετὰ μαργαριτῶν, ῥουμπίνων καὶ σμαραγδῶν. Ἀμφότεροι δὲ μετὰ τὸν γυνάμεινον στέφανον ἀπὸ φύλλων καὶ ἄνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μετὰ τοὺς συνοδοὺς των ἔρχονται καὶ τοποθετοῦνται εἰς τοὺς θρόνους τῆς ἐξέδρας. Ἐροῦνται δὲ πλησίον τοῦ μέλλοντος νύμφης καὶ ἡ ἐξέδρα στέκονται οἱ γονεῖς. Ἐκτὶ ἰδοὺ ἡ λειτουργία ἀρχελαὶ ὑπὸ τῶν Οἰκουμ. πατριαρχῶν καὶ τοῦ Μητροπολίτου. Δὲν φθάνουν ὁμῶς εἰς τὸ «Ἄγιος ὁ Θεός» καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἱεροῦ μετὰ τῶν κληρικῶν μετὰ τὰς μποντιφικὰς στολὰς των καὶ ἀναβαίνουν εἰς τὸν πολυμάρμαρον ἄμβωνα. Ὁ μέλλων νύμφης βρασιλεὺς πορεύεται ἐπὶ τῆς ὁδηγούμενος ὁρθῶς ὑπὸ τῶν ἀρρένων βασιλίων. Στιγμὴ ἀφ' ἧς ἱερὸς τῆς καὶ λαμπρὸς τῆς ὥς λέγει καὶ ὁ ἑκὼν τακουζηνὸς Ἀσιωπὴ δὲ

βαθεῖα καὶ ἄταραξ ἔστι τὸ πλῆθος κατέχει πᾶν. Ἐνταῦθα ὁμῶς εἰς τὴν ἐξέδραν στέκονται αἱ βασίλισσαι καὶ πριγκιποῦν τὸ χρίσμα τοῦ καλοῦ τῶν μέλλοντος βασιλέως.

Μεγαλοπρεπὴς μετὰ μορφὴν ὑπέροχον ὁ Αὐτοκράτωρ ἀκίνητος, σοβαρὸς στέκεται πρὸ τῆς ἱερᾶς τελετῆς τοῦ χρίσματος. Ὁ Πατριάρχης κατόπιν δεῖσας ἀφαιρᾷ τὸν στέφανον ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βασιλέως ἐνῶ ταυτοχρόνως καὶ οἱ πριγκιπικόμενοι ἀφαιροῦν τὰ καλύμματα των. Τότε ὁ ἀνώτατος ἱεράρχης τῆς Ὀρθοδόξου τοῦ νῦν βασιλείας διὰ σταυροῦ ἀναφωνᾷ «Ἄγιος». Ἐκτὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅπου ἐπικρατεῖ γαλήνη ἀκούει τις ἄνθρωπος τὴν αὐτὴν λέξιν εἰς αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες καλλιτέχνημα καὶ βλέπει συγχρόνως ὅλα τὰ λάβαρα νὰ κύπτουν εἰς τὸ ἔδαφος εἰς ἐνδειξὴν προσκυνήσεως.

Ἐκτόπιν τῆς ἱερᾶς ταύτης τελετῆς πρὸς αἰῶνα τι ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ ἀργυροῦ τέμπλου οἱ χρυσοφοροὶ διάκονοι κομίζοντες ἐπὶ ἐνὸς πεποικιλμένου βέλους τὸ βασιλὸν διὰ τὴν σκεπασμένον μετὰ κόκκινου μεταξωτοῦ ὕψους.

Ὅταν τέλος ὁ Πατριάρχης τοποθετήσῃ τὸ πλοῦσιον ἀπὸ μαργαριτῶν καὶ ἄλλους ποικίλους λίθους σφαίρικον στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀναφωνεῖ καὶ πάλιν εἰς τὸν ἀπέραντον ναὸν «Ἄγιος» ὅθεν ἀναφωνεῖται καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ πλοῦτος καὶ τὸ δάσος τῶν κυνῶν ἐγγίζοντες εἰς τὸ ἔδαφος. Τώρα οἱ φάλαγγες οἵτινες ἐπ' ἄρκε τὸν ἐσταμάτησαν τὴν γλυκεῖαν καὶ χρίσαντες φωτὴν των ἀρχίζουν μετὰ νέαν ζωὴν ὥστε νομίζοντες καὶ εἰς ὅτι αὐτὸ τὸ πολυθρόνον κτήριον μετὰ τοὺς ὁμοιοκροῦς φθόγγους τῶν ψαλμῶν διεσπᾷ καὶ μετὰ ἐνδομυχὸν χαρὰν εἰς τοὺς Οὐρανούς καὶ τὴν ἐπίγειον ταύτην. Ἀπευθύουσιν δὲ τοὺς ἐξῆς χαιρετισμούς:

—Δόξα τῷ Θεῷ τῷ ἄνω βασιλεῦσι σὲ βασιλεῖ.

—Φυλάξτε σε εἰς πλῆθος χρόνων ἐν τῇ πορφύρᾳ—

—Σὺν τοῖς Αὐγουστοῖς

καὶ τοῖς Πορφυρογεννή τοις

—Εἰς δόξαν καὶ ἀνέγερσιν τῶν Ρωμαίων.

Ὁ χοιρθεὶς τέλος βασιλεὺς ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸν ἀμβωνα μὲ διεδύονσιν πρὸς τὸν σολέα ὅπου θὰ συνήντη τὴν Βασίλισσαν. Ἐκεῖ ὁμῶς ὅπου ἀφῆσα μὲν τοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἀκτινοβολούσας ἀπὸ τὰ λιθοποικίλτα κοσμήματα τῶν ἐνδυμάτων τῶν Βασίλισσας παρατηρεῖται κίνησις. Πρὸς τί δὲ αὕτη; Ἰδοὺ ἡ λαμπορτέρα στίγμι! Ἡ Αὐγουστα θὰ δεχθῇ ἀπὸ τὸν σύζυγόν της τὸ βασιλικὸν στέμμα. Τώρα πορεύεται ἡ Δέσποινα πρὸς τὸν σολέα ἐνώπιον τῆς ἀγίας τραπέζης—ἀκτινοβολούσα ἐκ τῆς περιβολῆς της ἀλλὰ συγκεκινημένη διὰ τὴν ἐπισημότητα τῆς ὥρας, τὴν ὑποβατάζουσαν δὲ ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνας δύο στεναὶ συγγενεῖς της.

Ὁ Πατριάρχης σπεύδει ὀλίγον καὶ φθάνει εἰς τὸ ἱερὸν ὅπου εὐλογεῖ τὸ βασιλικὸν στέμμα ἀνόμενον ὡς πρὸς τὸ τοῦ βασιλέως—καὶ στέκεται περιμένων τὸ βασιλικὸν ζεῦγος τοῦ ὁποῦν τὸ δῆμα ρυθμίζεται ὥστε νὰ φθάσουν ταύτην ὁμῶς.

Τέλος ἐν μέσῳ τῶν ἐπισήμων ὑποδοσταζόμενοι καταφθάνουν. Ὁ Ἰσαπόστολος τότε λαμβάνει ἐκ συγγενῶν τοῦ τῷ διαδῆμα τῆς θεατικῆς βασιλείας καὶ τὸ τοποθετεῖ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της Ἡ Δέσποινα ἀκολουθῶς γονυπετεῖ πρὸ τοῦ συζύγου της εἰς πρὸ σκύνῃσιν ἀπαγγέλλει πρὸς αὐτὴν εὐχὴν ὁ Παναγιώτης.

Κατόπιν οἱ τιτλοῦχοι μετὰ τῶν κομφῶν συζύγων τῶν σπεύδουν πρὸς προσκύνησιν τοῦ ἱεροῦ ζεύγους ὅθεν ἀσπάζοντασ τὸ πόδι, τὸ γόνυ, τὸν ὄμω, τὴν παρειάν καὶ τὰ χεῖλη τῶν ἀναλόγως τοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς κατὰ γωγῆς τῶν, κρατοῦνται δὲ ἀποσιελεντιουρέους Πηγαινόντων δὲ ρυθμιζόμενοι ἀπὸ τὴν μουσικὴν ἥτις ἀναφωνεῖ «Κελεύσατε» τινὲς αἱ εὐχαὶ τῶν ἐξέρχονται βροχιῶν καὶ ποιεῖται τὰς ὁποίας δέχεται τὸ βασιλικὸν ζεῦγος εἰς τὸ ὅπου οἱ ἦνθαι μειδίαμα ἐπὶ τῶν ροδοχρόων χει-

λέων τῶν καθὼς ἤμηναι γόμενον ῥόδον.

Πανδαμόνιον. Ἀνάπτονται κηρίν, τὰ λάβαρα καὶ σημαῖαι προσκηνῶν, ρυθμιῶς πηγαινέρονται τὰ βασιλικά τάγματα μὲ τὰς χρυσὰς ράβδους εἰς τὰ χεῖρας καὶ τὰ τοιαῦτα παρατηροῦνται.

Κατόπιν τῆς στέψεως τοῦ βασιλέως καὶ τῆς Αὐγουστῆς πορεύονται εἰς τὸν παλατινὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ὅπου γίνεται ἡ γαμήλιος τελετὴ σημειούμενου τοῦ περὶ ὅμῳ ὅστις ἐκλέγεται ὁπὸ τοῦ ἐπιφανέστερου συγγενεῖς καὶ τῶν στεφάνων ἀπὸ ἀνθὴ καὶ φύλα λεμονέας.

Ἐν τέλει ἐπιστρέφουν εἰς τὸ ἱερὸν Παλάτιον ὅπου τὸν ὑποδέχονται μὲ διάφορα ἄσπρα τῶν κρατῶν.

—Καλῶς ἤλθες ἡ εὐγενεῖα τῆς πορφυρίας.

—Καλῶς ἤλθες ἡ ποθουμένη παρὰ πάντας

Μετ' ὀλίγον παρατίθεται λαμπρὸν γεῦμα εἰς τὸ δωμάτιον τὸ καλούμενον Τρίκλινον τῶν Δεκαεννείων. Ἀκουσίτων δὴλ. 19 ἀνγκλίντρων. Τὸ βασιλικὸν ζεῦγος τρώγει εἰς ἰδιαίτεραν τράπεζαν μὲ τὰ διαδῆματα ἐπεριποιεῖτο ἔξ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω τιτλούχων ἢ συγγενῶν.

Ὅταν ἔτρωγον δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς ὕψωνον τὰ χρυσὰ ποτήρια καὶ ἐφάλλετο λατινιστὶ ὑπὸ ψαλτῶν Bibite Domini Imperatores annos!! Deus omnipotens ps aestet! (Πίετε κ' ὅριτοι βασιλεῖς εἰς πολλὰ ἔτη ὁ παντοδύναμος Θεὸς παράσχοι! Τέλος μετὰ τὸ φαγητὸν ἐχώρευον.

Ἐπίσης ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας εὐνωχεῖτο καὶ ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς δὴμόσια συμπόσια ἀφ' ὅπου προηγουμένως διενέμοντο τὰ σφάγια εἰς διαφόρους συνοικίας ὅπου οἱ ἐπαρχιώται τὰ ἔφερον ὡς φόρον διὰ τὰ κοινὰ συμπόσια. Ὁ Γεώργιος δὲ Ἀκροπολίτης διὰ τοὺς δευτέρους γάμους τοῦ Ἰσαακίου λέγει σχετικὰ μὲ τὸ φόρον αὐτὸν. «Ἐπεὶ δὲ ἐμελλε τὸν γάμον ποιεῖν καὶ ὑπῆρχεν οὗτος βασιλικὸς ἀξιόλογα ἔδει γενέσθαι τοῦτου τὰ ἀναλώματα. Ἐντεῦθεν

ἐξ ἀπάσης τῆς Ρωμαίων ἐπαρχίας πρόδρατε καὶ χεῖροι καὶ θόες συνήγοντο. Ἐπεὶ δὲ πλείων τῶν ἄλλων ἡ θουλγάρων τρέμει ταῦτα καὶ πλείων παρὰ ταύτης ἀπηγοῦντο.»

Ἐν τέλει οἱ βασιλικοὶ γάμοι ἐπεσφραγίσαντο κατόπι θεατρικῶν παραστάσεων, ἀγώνων εἰς τὸν ἵπποδρομον καὶ καὶ ποικίλων ἄλλων διασκεδάσεων.

Μαρίνα Καλαϊτζάκη
Τάξις Ε' Γυμ. Θηέων

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς δουλείας, μέσα εἰς τὸ πέλαγος καὶ τὸν αἰθέρα τοῦ δεσποτισμοῦ ἔζη ἓνα κράτος, ἔβασαν ζετο μὲ Γολλία. Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἰσοδυναμῆ με αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν ἢ μᾶλλον εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδία, διότι ὅταν τὸ αἶμα καὶ συνηπῶς καὶ τὸ κράτος εἶναι ἐλεύθερον ἀπ' ὅλας τὰς ἀποψεις καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς δεσμούς θεωρεῖται κάτοχον μιᾶς τρανῆς εὐτυχίας—αὐτὴ λέγω ἡ Ἐλευθερία εἶχε ἐνταφιασθῇ καὶ καταπατηθῇ ὑπὸ τὴν θέλησιν καὶ τὸ πῆμα μιᾶς ὑπάρξεως, ἐνὸς δεσποτίου, τοῦ βασιλέως.

Ἡ δουλεία, ὁ δεσποτισμὸς, ὁ μοναρχισμὸς καὶ τῶν Φεουδαρχικῶν Ἀρχόντων εἶχον σκεπάσει τὴν γαλλικὴν γῆν ἀπὸ τῶν Πυρηνῶν μέχρι τῶν συνόρων τῆς Γερμανίας καὶ ἀπὸ τῆς Μάγχης μέχρι τῆς Μεσογείου, χωρὶς νὰ βγαίνῃ καμμία φωνὴ βογγητοῦ ἀπὸ φόβου, εἰμὴ μόνον μαῦρα τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας σύννεφα καὶ καπνοὶ τοῦ ἐμαύριζαν τὸν οὐρανὸν τῆς εὐτυχίας τῶν χωρὶς καμμία φωτεινῆς τῆς σωτηρίας ἀκτὶς νὰ ὑπάρχῃ.

Ἀλλὰ δὲν μπορούσε, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποφέρῃ ἓνας λαὸς καὶ νὰ εὐτυχῇ πᾶνω στὴν δυστυχίαν τοῦ μίαι μειονότητος. Ναι ἄλλ' οἱ λαοὶ ἀνέχονται τὴν δουλείαν τῆς

μοναρχίας ἢ τὴν αὐθαιρεσίαν ξένων κατακτητῶν ἕως ὅτου ἐξαντληθῇ ἡ ὑπομονὴ τῶν. Τότε ἐξανίστανται καὶ ἀποτινάσσουν τὸν μισαρόν ζυγὸν τῆς δουλείας. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὴν γαλλίαν. Κατὰ τὸ 1789 ὁ Γαλλικὸς λαὸς εἶχεν ἤδη ἀποκάμει ἀδικούμενος καὶ τυραννόμενος ὑπὸ τῆς ἀπολύτου μοναρχίας καὶ διὰ τοῦτο ἐκμῖς σιμπώσεως, τῆς συγκλήσεως τῶν διαφόρων τάξεων πρὸς λύσιν τῶν διαφόρων οικονομικῶν καὶ ἐθνικῶν ζητημάτων ἐξήτησεν οὗτος ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἱερώτερον ἐπὶ τῆς γῆς δικαίωμα τὴν ἐλευθερίαν του!

Ὁ τότε βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΣΤ' ὡς ἦτο ἐπόμενον ἠρνήθη νὰ περάσῃ δικαιώματα εἰς τὸν Γαλλικὸν λαὸν καὶ οὕτως ἔχομεν τὴν ἐξαπὴν τῶν φρονημάτων τοῦ ὄχλου, βαδίσαντος ὑπὸ τὴν ὀρχηγίαν τοῦ Mirabeau καὶ τοῦ la Fayette πρὸς τὴν καταστροφὴν τῆς Βασιλλίης καὶ πρὸς τὸ πρῶτον σύνταγμα τοῦ 1791.

Διὰ τοῦτου καθιερώθησαν αἰνιφνιότεραι καὶ αἱ ἱερώτεραι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἀρχαὶ αἱ egalité frater té καὶ liberté. Ὁ λαὸς ἐξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς πανηγυρίζει τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ διὰ τῆς commune de Paris ὑπὸ τὸν Danton φθάνει εἰς τὴν ἀναθεωρητικὴν συνέλευσιν καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν θανάτωσιν διὰ τῆς λαϊμῆς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΣΤ' καὶ εἶτα εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Δημοκρατίας κατὰ Σ)βριον τοῦ 1792.

Ὁ Λαὸς ἐνθουσιώδης φωνάζει «ζήτω ἡ Δημοκρατία». Ἀλλὰ τότε παρετηρήθη εἰς τὴν Γαλλίαν ὅτι παρατηρεῖται εἰς κάθε κοινωνικὴν ἐπανάστασιν—Οἱ ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ τῶν νέων ἰδεῶν συμμαχοῦν πρὸς κατάπνιν τῆς φωνῆς τοῦ λαοῦ· ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν τὸ ἐπέτυχον. Διότι ἐσωτερικῶς ἠγέρθη

αύστηρά και άδυσώπητος ή δικτατορία του Ροβεσπιέρρου, ή τις κατέστειλεν όλα τὰ κινήματα, και αύστηρώς έτιμώρησεν τούς συνωμότας. Έξωτερικώς δέ ο Δημοκρατικός στρατός ήρε περιφανείς νίκας κατά των Γερμανών των Αυστριακών, των Άγγλων και των λοιπών Ευρωπαίων, οίτινες ήθέλησαν πάντες όμοῦ νά τιμωρήσωσι τόν γαλλικόν λαόν, διότι έτόλμησεν πρωτός αυτός νά ανακηρύξη τήν έλευθερίαν των ανθρώπων δικαιωμάτων.

Η Έσωτερική κατάσταση της Γαλλίας είναι οίκτρά και ο έπικρεμάμενος έξωτερικός κίνδυνος μέγας.

Η Γαλλία πρός στιγμήν έκινδύνευσεν νά καταστραφῇ και νά οβύση από τὸ πρόσωπον της γῆς, λόγω του έμφυλίου σπαραγμοῦ των διαφόρων κομμάτων.

Άλλά νά!!! παρουσιάζεται σιὸ φουρτουνιασμένο πέλεγος της καταστάσεως ταύτης ένας κομήτης, ένας φωτεινός άστήρ για νά ρίξη άκτίνας άνακουφίσεως εἰς όλην τήν γαλλικήν έκτασιν. Καὶ αυτός είναι ένας άληθινός ήρως, μιὰ άνωτέρα δύναμις, μιὰ έξαιρετική και σπανία ή μάλλον μοναδική προσωπικότης, μιὰ μεγάλη διάνοια που έρχεται νά ξεσχίσῃ τὸν πέπλον της δουλείας και ν' άπλώσῃ μιάν άλλην σημαίαν άπ' άπ' άκρου εἰς άκρον της Γαλλίας, τήν σημαίαν τήν προτέραν άλλα με διαφορετικὸν κυματισμόν και με διάφορον ὄψιν. Καὶ ήταν αυτός ο κομήτης της Ευρώπης ο Ναπολέων ο Βοναπάρτης. Ο νεανίας ούτος, ὅστις έξεκίνησε άπ' ένα ταπεινὸ νησάκι για νά κυριαρχήσῃ ὅλοκληρου σχεδόν της Ευρώπης και νά πηδήσῃ άποτόμῳς πρός τήν κορυφήν της δόξης, καταλύων δικτατορίας, δεσποτάτα, πολιτεύματα και κυβερνήσεις και και γινόμενος ο Αἰολός, ο άφήνων από τὸν άσκόν του νά πνέῃ μιὰ αύρα ζωογόνος

και ζείδωρος, ή αύρα της έλευθερίας και της ισότητος.

Και αυτό που ὀφείλεται;

Όχι βέβαια στήν τύχην και εἰς τὸ πεπρωμένο, άλλα στήν δύναμιν της ψυχῆς και τήν έντασιν της θέλησεως τήν έμπνεομένην από μιὰ μεγάλη, τρανή και άχαλίνωτον φιλοδοξίαν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΝΤΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΚΙΝΑΣ (1639-1699)

Ο διάσημος Γάλλος τραγικός έγεννήθηκε εἰς τήν Φερτιέ Μιγόν Ferté-Millon άπό άστική οίκογένεια. Έμεινε ὄρφανός σὲ πολὺ μικρὴ ηλικία και άνατράφηκε κοντὰ σὲν παπποῦ του, και σὲ ηλικίαν 12 ετών έπήγε σὲ τοκολέγιο τοῦ Μπωβλι Beauvais και μετὰ σὲ το Port-royal 1655.

Έδω έκαμε τίς φιλολογικὲς του μελέτες σὲ τοὺς κλασικοὺς συγγραφείς και τόσο άγάπησε τὰ άρχαία Έλληνικά δράματα ὥστε έμυθε και μερικά άπ' εἴς αὐτὴν τήν έποχὴ άρχισε νά γράφῃ στίχους μελαγχολικοὺς για τήν έξοχή, και νά μεταφράζῃ ὕμνους λατίνων ποιητῶν, άλλα χωρίς μεγάλη άξία. Τὸ 1666 έσύνησε μιὰ ὥδή άπ' εἰς καίσαρ των γάμων τοῦ βασιλέως και κῆ μέν, άλλα τὸν έκανε γνῆ σὲ τοὺς Παρίσι. Τώρα έγνωρίσθηκε και με τοὺς μεγάλους ποιητὰς τὸν Δαφονταίν και τὸ Μολιέρο. Από τὸ 1667 άρχίζει νά γίνετα γνωστός και σὲ τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους άφου έ παίχτηκε ή «Άνδρομάχη» με μεγάλη επιτυχία.

Τὸ 1670 έδωσε τή «Βερενίκη» γραμμένη σὲ γ' οὐκ και λεπτὸ ὕφος ὥστε έκαμε «νὰ χυθοῦν δάκρυα από τὰ ὠραιότερα μάτια και νά χειροκροτήσουν τὰ λεπτότερα χέρια», γράφει κάποιος σύγχρονος του.

Η «Ιφιγένεια» δὲν προσέθεσε και μεγάλη δόξα σὲν γυνάφει. Ο «Μιθριδάτης» (1674) έστερέωσε περισσότερον τήν έκτίμησιν τοῦ κοινού και τοῦ βασιλέως.

Τὸ (1677) έδωσε «Φαίδονα» άλλα οἱ αντίπαλοί του κατώρθωσαν νά άποδοκιμασθῇ τὸ δυνατό αὐτὸ δρῆμα.

Έπειτα άπ' αὐτὴ τήν άποτυχία ο Ρακίνας καταλυπημένος άφησε τὴ πέννα και άφοσιώθηκε στήν οίκογενειακὴ ζωὴ στὰ παιδιά του.

Μετὰ 12 [χρόνια ξαναβλέπομε τὸν Ρακίνα νά γράφῃ τήν «Έσθήρ» κατά παράκλησιν της

Κυρίας Μζιντενὸν για τὰ έγκρίνια της σχολῆς τοῦ Laint-Cyr. Η «Έσθήρ» είναι ένα έργο που διαπνέεται από ένα βαθὺ θρησκευτικὸ συναίσθημα και πραγματικὴ εὐλάβεια.

1) Ο Ρακίνας δὲν έφθασε σὲ το κορόφωμα της δόξης του όταν έπαύτηκε ή «Αθαλία», που εἶνε τὸ άριστοῦργμά του, και έσω; και τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου. Απέθανε σὲ 21 τ' Απρίλη τοῦ 1699 στενοχωρημένος γιατί έπεσε σὲ τὴν δυσμένειν της αὐλῆς.

Ποιητικὴ τοῦ Ρακίνα

Ο Ρακίνας δὲν έζητοῦσε θέματα για τὰ δράματά του ήρωες ιστορικοὺς, θρυλικούς σὲν τὸν Κορνήλιο τὸν άρκοῦσαν μιὰ άπλή ὑπόθεσι συγκινητικὴ με ανθρώπινα πάθη, ένας ένδιαφέρων χαρακτηρ. Η τραγωδία του εἶνε ένα έσωτερικὸ δρῆμα και ὄχι ιστορικὸ, μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα των ανθρώπων παθῶν και ὄχι δημιουργία έξωθεν. Αν και έχουν δὲ ὅλα σχεδὸν τὰ έργα του τραγικὸ τέλος με θανάτους και δολοφονίες ἐν τούτοις δὲν έχουν τίς μεγάλες συγκινήσεις τοῦ Κορνήλιου, άλλα τίς α.θρόωνες αἰθλιότητες εκτεθειμένες φανερά στὰ μάτια μας, που προκαλοῦν σὲ ή καρδιά ένα βαθὺ οίκτο.

Παρ' ὅλη δὲν τὴν αἰσθητικὴ της ὑποθέσεως έχουν νά τὸ ὕψηλόν, τὸ ήθικόν, τὸ εὐγενές, έχουν τὴ σιὸχρότητα και τὴν μεγαλοπρέπειαν των έργων τοῦ Σοφοκλέους.

Έγραφε σέμιὰ γλώσσῃ που κανεὶ σύγχρονός του δὲν έφθασε. Οἱ στίχοι του εἶνε κανονικοὺς, λεπτοὶ γλυκοὺς αρμονικοὺς. Η γλώσσα άπλή και σκεψῆς, μὰ γλαφυρὴ και χαρίεσσα.

Γιὰ ὅλα του αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα κατέχει πρωτεύουσα θέσι ανάμεσα σὲ τοὺς μεγάλους ποιητὰς τοῦ δεκάτου έβδόμου αἰῶνος που έτίμησαν πραγματικὰ τὴ Γαλλικὴ φιλολογία.

Σταυροῦλα Βουλγαράκη
Σάξις ΣΤ.

ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εάν σήμερον είναι καταπληκτικὴ και αἱ πρόοδοι των επιστημῶν και της διοργανώσεως, ἐν τούτοις οἱ άρχαίοι πολιτισμοὶ εἶχον άνωψώσει τέχνην εἰς μέγαν βαθμόν με γλαοπρεπείας και τελειότητος. Διετώθη δὲ και μέχρι των ημερῶν μας, ή μνήμη έργων τινῶν, άτις διὰ της τελειότητός των και μεγαλοπρεπείας των εκπλήσσουν άπασαν τήν ανθρωπότητα και δικαίως διεφημίσθησαν ὡς θαύματα τοῦ κόσμου.

Χάρις εἰς τὰς σωθείσας άφηγήσεις συγγραφέων τινῶν μᾶς εἶνε

εἰς ὅλον σήμερον διὰ της φαντασίας νά αναπαραστήσωμεν τάθαυμαστὰ ταῦτα έργα, και νά παράσχωμεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας ζῶσαν εἰκόναν, ὁποίαν και οἱ προγενέστεροι ήμῶν έθαύμαζαν.

Μεταξὺ των μνημείων αὐτῶν των ὑπὸ των ανθρώπων καλουμένων «θαυμασίων τοῦ κόσμου» αἱ μὲν Πυραμίδες, οἱ μεγαλοπρεπεῖς και ὀγκώδεις τάφοι των Φαραῶν, άνωψονται ἐν τῇ άμμῳ της Έρήμου, άντέχοντα εἰς τήν πάροδον τοῦ χρόνου, ὁ δὲ Φάρος τῆς Άλεξανδρείας ήτο έργον κοινῆς ὥφελειας, και οἱ Κρεμαστοὶ Κήποι Βαβυλῶνος εἶνε «ἰδιοτροπεία μιᾶς γυναικὸς ὠραιότατης Σεмираμίδος ὀνόματι. Τὰ έργα ταῦτα εκπλήσσουν διὰ τὰς διαστάσεις των τὰς δαπίνας των, τὰς δικοῖας άπήτησαν, διὰ τὸν χρόνον και τὸν πρὸς τὸν χρόνον δαπάναν ὅστις έχρειάσθη πρὸς άποπεράτωσιν αὐτῶν. Τὰ άλλα ἐκ τούτων, ὁ Κολοσσὸς της Ρόδου, ὁ ἐν Έφέσῳ Ναὸς της Αρτέμιδος, τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ άγαλμα τοῦ Διός, τοῦ φοβερωτέρου ισχυρωτέρου και επιδλητικωτέρου Θεοῦ των προγόνων μας, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται ἀποκλεῖσθαι εἰς τὴν σμίλην τοῦ δικαίου τέρου γλύπτου της αρχαιότητος Φειδίου.

Τὸ άγαλμα τοῦτο έσκέφθησαν νά τὸ φέρωσι εἰς τήν Ρώμην, τήν κυρίαρχον τοῦ κόσμου δτε ή Έλλάς εὐρίσκετο ὅτὸ σκηπτρον της. Ο Αὐτοκράτωρ Καλιγούλας έπεφόρτησε πρεσβείαν νά μεταβῇ εἰς Ὀλυμπίαν και φαιροῦσιν τὴν γυναιάν κεφαλὴν τοῦ αγάλματος ἀνικαταστήσῃ ταύτην δι' άλλης ὁμοίας ἐξ έλεφαντόδοντος, τήν δὲ γυναιάν κομίσῃ εἰς Ρώμην. Άλλ' οἱ αἰνοὶ άπεισταλμένοι τοῦ Αὐτοκράτορος εἰσεχώρησαν εἰς τὸν ναόν με τήν ψευδὴ κεφαλὴν ὁ Ζεύς, λέγεται, έξερράγη εἰς τὸν φοβερόν γέλωτα, ὥστε οἱ Ρωμαῖοι άνεχώρησαν δρομαίοι ὑπὸ τρόμου καταληφθέντες. Οὕτως ἐγκατέλειπεν ὁ Καλιγούλας τὸ Σχέδιον του.

Ο Αὐτοκράτωρ δὲν τοῦ Βυζαντίου ὁπῆρξε τολμηρότερος αὐτοῦ και μετέκομισε τὸ θαυμάσιον άριστοῦργμα τοῦ αθατάτου Φειδίου ἐξ Ὀλυμπίας εἰς Κωνσπολιν. Εἰς ταύτην τήν πόλιν δὲν εὐρέθη πλέον οὔτε ίχνος τοῦ αγάλματος τούτου.

Αθ. Άνεγνωστοπούλου
Μαθήτρια Δ'. τάξ. Γυμ. θηλέων

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΓΙΕΙΝΗ

Αν θέλωμε νά διατηρήσωμε τήν ρώμην μας και τήν υγεία μας ὥς μή κυρτωνώμεν τήν πλάτη μας.

Εἶνε άπαραίτητο για

τήν υγεία μας να μη κυρτώ-
νωμε την πλάτη μας αλλά
καιόταν περπατῶμεν να τὴν
κρατοῦμε εὐθύτην. Ὅταν
τὸ σῶμα αὐξάνει εἰς ὕψος,
τὰ αἱματοφόρα ἀγγεῖα καὶ τὰ
ὄργανα ποὺ τὰ τροφοδοτοῦν
αὐξάνουν ἀναλόγως μετὰ τὸ
ὑψος τοῦ σώματος.

Ὅθεν εἴαν ἀπὸ ἀμέλεια ἢ
ἀγνοία ὁ ἄνθρωπος περπα-
τεῖ βαριά ἢ σκυμμένα κυρ-
τώνει πολλὰ ἀγγεῖα. Αὐτὰ ἀ-
κριβῶς ποὺ τροφοδοτοῦν τὸ
σῶμα μας μετὰ αἷμα καὶ ὀξυ-
γόνο. Ἀπ' ἐναντίας διὰ τὴν
στέκεται εὐθύτην ὅλα τὰ
ὄργανα εἶνε στὴν θέσιν των.
Ἡ μεγάλη σημασία κάποι-
ων ἐκκριτικῶν ἀδένων στὸ
σῶμα εἶνε ἀνεγνωρισμένη
ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην. Οἱ ἀδέ-
νες αὗτοι ἐκκρίνουν διάφο-
ρα στοιχεῖα ποὺ εἶνε διαμοι-
ρασμένα εἰς τὸ αἷμα καὶ δια-
φυλάττουν ὅλην τὴν χημι-
κὴν σύστασιν τοῦ σώματος
εἰς τελείαν ἰσορροπίαν.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδένας
αὐτοὺς εὐρίσκονται εἰς τὸν
λαιμόν, ἄλλοι εἰς τὰ βῆθη
τοῦ σώματος, ἀλλὰ ὅλοι εἶνε
ἀπαραίτητοι γιὰ νὰ τροφοδο-
τήσουν καὶ νὰ συγκρατή-
σουν τὴν ἀνθρώπινη μηχανή.
Οἱ ἀδένες τοῦ λαιμοῦ
λ. χ. ἐλέγχουν περισσότερον
ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, μέ-
σα εἰς τὸ σῶμα τὴν ἰσορρο-
πίαν μεταξὺ τῆς διανοητι-
κῆς υγείας τοῦ νευρικοῦ
συστήματος καὶ τῆς φυσι-
κῆς δυνάμεως. Συνεπῶς
πρέπει νὰ εἶνε ἐλεύθεροι
ἀπὸ κάθε πίεσιν ἐσωτερικῶς
καὶ ἐξωτερικῶς διὰ νὰ μπο-
ροῦν νὰ λειτουργοῦν τελεί-
ως καὶ ν' ἀποστέλλουν εἰς
τὸ αἷμα τὸ πολύτιμον ρευ-
στόν των.

Εἴαν περπατᾶτε μετὰ τὸ κε-
φάλι σκυμμένο, εἴαν ἀφήνετε
τοὺς μυῶνας τοῦ λαιμοῦ
σας νὰ ἐξασθενίσουν εἰς ση-
μεῖον, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν
πᾶν τὴν δύναμιν νὰ κρατοῦν
τὸ κεφάλι ὀρθίον διετρέχετε
τὸν κίνδυνον ν' ἀρρωστή-
σετε.

Ξέρετε γιατί πολλοὶ ἄν-
θρωποι ποὺ ζοῦν καθιστική
ζωὴ χωνεύουν ἄσχημα, ὑπο-

φέρουν ἀπὸ τὸ σκότι των
καὶ ἔχουν ἓνα χρῶμα ὠχρὸ;
Γιατὶ περπατοῦν ἢ κάθον-
ται μετὰ τὴν ῥάχην κυρτὴ καὶ
τὰ ἐσωτερικά των ὄργανα
ἐπικάθηνται ἄλλα ἐπάνω
στὰ ἄλλα. Καὶ αὐτὸ ἐμποδί-
ζει τὴν ἐλευθέραν κυκλοφο-
ρίαν τοῦ αἵματος, δημιουργεῖ
μὴ πίεσιν στὸ ἥπαρ ἢ κλείνει
ἓνα ἓνα ἔντερο.

Φανταστῆτε μὴ περίπλο-
κην μηχανὴ συνθεμένη ἀπὸ
μυῶνες ἀπὸ ἀδένες ἀπὸ ἀγ-
γεῖα ἀπὸ μικροσκοπικοὺς
σωληνες καὶ βαλβίδες ὅλα
στὴν θέσιν των. Καὶ ἔπειτα
φανταστῆτε τὴν ἴδια μηχανή
μὴ λειτουργοῦσα γιατί
ἓνας ἐσωτερικὸς σωληνας
ἐβούλωσε τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀν-
θρώπινη μηχανή.

Μὴ τὴν χαλάτε. Καὶ σὰς
συμβουλευῶ παιδιὰ κορίτσια
καὶ ἀγόρια μαθητὰς καὶ μα-
θητρίδας τώρα ποὺ εἰσθε
μικρὰ καὶ δὲν ἔχετε ἀκόμη
ἀναπτυχθῆ μὴ σκύβετε τὰ
κεφάλια καὶ τοὺς ὤμους
στὰ θρανία.

Τὸ ἀγρίμι τῆς Ε' τάξεως
Γ. Θ. Χ.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

Χωρὶς νὰ τὸ καταλά-
βουμε φθάσανε οἱ γιορτὲς
τοῦ Πάσχα καὶ μαζὺ μ'
αὐτὲς 8 μέρες ἀνάπανσις.

Δίγες μέρες πρὶν κλεί-
σωμε ἡ ὁμάς φιλανθρω-
πίας προσέφερε μερικὰ
χρήματα στὸ πατριωτι-
κὸν ἴδρυμα καὶ τὸ ὄρφα-
νοτροφεῖον.

Ἐπίσης προσέφερε τὸ
Γυμνάσιον εἰς μνήμην
τῆς μαθητρίδας Μαρίας
Παπαδοπούλου 300 δρ.
τὰς ὁποίας διεμοίρασε εἰς
πτωχὰς οἰκογενεῖας.

Καὶ εἰς μνήμην τοῦ
ἀειμνήτου καὶ ἄλλοτε κα-
θηγητοῦ μας Μελετίου
Τοράκη 300 δρ. τὰς ὁ-
ποίας ἀπέστειλε εἰς τὸ
Ἐθνικὸν Ὀρφανοτρο-
φεῖον.

Τὸ Σάββατο 23 Ἀπρι-
λίου παίχτηκε στὸ Θεά-
τρον Ὀλύμπια ἡ ἀρχαία

τραγωδία τοῦ Εὐριπίδους
«Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις»
ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῆς
ΣΤ. Τάξεως τοῦ Γυμνα-
σίου Ἀρρένων.

Τοὺς πρωτεύοντας ῥό-
λους εἶχον τὰ πρόσωπα:

Ἰφιγένειαν Μπλαζου-
δάκης Ὀρέστης, Κ. Σου-
λάνος, Πυλάδης Γ. Τσε-
πέτης Θόας βασιλεὺς τῶν
Ταύρων Ι. Κουμῆς, βου-
κόλοι Ἰωάννης Βαλαβά-
κης καὶ Σ. Πλατσάκης.

Θεὰ Ἀθηνᾶ Ἀ. Νινο-
λάκης Ἀγγελος Πανα-
γιώτης Ντίλας θεραπευ-
τὴς Ἰφιγενείας, Ἀνδρεδά-
κης Ὑπασπιστὴς Θόαν-
τος α' Σ. Χατζηγηγόρης
β' Γ. Χριστοδουλάκης.

Χορὸς. Μιχαὴλ Μα-
θιουδάκης προεξάρχων,
Δ. Τζωρτζάκης τῆς ἀν-
τιστροφῆς Ἰ. Δρούγας, Χ.
Γεωργουδάκης, Κ. Γεωρ-
γιάδης, Ἀ. Μανωλίδης Ζ.
Μπριλάκης, Τάκης Μυ-
λωνογιάννης, Μ. Σαρῆς,
Γ. Ξανθοῦδάκης, Ἡ.
Σαββάνης, Ἰ. Δελεδάκης
Τηλέμ. Καμπάλιος Ἀ.
Μπατάκης καὶ Βιλήτας
Εὐάγγελος.

Θεράποντες
Θόαντος: Ἐμμ. Ἀρ-
τεμάνης Γ. Βαγιωνάκης
Ἐμμ. Δημητριάδης καὶ
Σ. Καντανιωτάκης.

Ὁ χῆστρα: Καρα-
γιαννάκης καὶ Παπαδά-
κης.

Ὑποβολεὺς Πα-
ρασκάκης Μιχαὴλ.

Ἡ παράστασις εἶχε με-
γάλη ἐπιτυχία καὶ οἱ μα-
θηταὶ καταχειροκροτοῦν-
ται.

Αὐτὸ τὸ μῆνα λογαριά-
ζουμε μὴ ἐκδρομὴ μετὰ
αὐτοκίνητα. Νὰ δοῦμε
πότε θὰ γείνη.

Στέλλα Γαλάνη
Τάξις Ε'.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Μαθιουδάκη. Θὰ δημο-
σιεύσωμε ὅτι μᾶς ἐστὲλτε.

Τ. Σ. Λυπούμεθα διότι δὲν
δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν αὐ-
τὰ τὰ ὁποῖα μᾶς ἔχετε στείλει

ἀρκετὰ μέχρι τώρα. Τὸ τελευ-
ταῖον σας θὰ περιλάβωμεν εἰς
τὴν προσεχῇ ἐκδοσιν τοῦ περι-
οδικοῦ καίτοι εἶναι παρμένο ἀ-
πὸ τὰ παραμύθια τοῦ Ἀντερ-
σον, ἀφοῦ ὅμως σημειώσωμεν
τοῦτο.

ΑΠΟ ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ Β' ΤΑΞΕΩΣ

....ΜΑΡΤΙΟΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ 26

Πλησιάζει ὁ Ἀπρίλιος. Τὸ
φούντωμα τῶν φυτῶν, ἡ λάμψις
τῶν ἀνθῶν, ἡ λαμπρὴ δόξα τῶν
θελκτικῶν τοπειῶν ποὺ μᾶς ἐλ-
κύνουν κάθε τόσο, καὶ ποὺ καὶ
σήμερα ἀκόμη μᾶς κάνουν νὰ
κάμωμε μὴ ἐκδρομὴν, γιὰ νὰ θαυ-
μάσωμε ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ γειτο-
νικά τοπεῖα εἶναι τὸ ὠραιότερον
στόλισμα τῆς φύσεως... Βρισκόμε-
θα στὸ ὁρμό ποὺ ὁδηγεῖ στὴν
Χρυσόπηγην. Εἴμεθα χαρούμενοι
σὺν τῇ τοιγύρῳ φύσει. Σὲ λίγο
φθάνομε. Σὰ ζαρκάδια μεσ' τοὺς
θάμνους καὶ τὰ ἀγριολελύουδα
δισκοκοιζόμεθα καὶ τρέχουμε μέ-
σα στὸν καθαρὸ καὶ μοσχοβολι-
τμῖνο ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Περνοῦν
οἱ πρωῒνές ὥρες ἀνάμεσα στὴν
ποάσιν ἡλὸς καὶ ὁμῶς ἐμεῖς νο-
μίζομε πῶς οὔτε μὴ στιγμὴ δὲν
πέρασε ἀπὸ τὴν στιγμὴ τῆς ἀφί-
ξεώς μας. Ἀλλὰ ὅπως πάντα σι-
γὰ σιγὰ στολισμένες μετὰ τῶν ὀρι-
στικῶν τῆς ἐξοχῆς, πέρνομε
τὸν δρόμον ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν
εὐτυχία ὀλίγων ὥρων, νὰ μᾶς ξα-
ναοδηγήσῃ στὶς σκοτούρες καὶ
τὰ βάσανα τῆς πόλεως.

...Τετάρτη 30. Αἱ μα-
θητρίαι (Βας τάξεως) καταβά-
λουν πᾶσα δύναμιν νὰ κοσμήσουν
καὶ νὰ πλουτίσουν τὸν πτωχὸν
μέχρι τοῦδε σχολικὸν κήπον. Διὰ
τοῦτο σήμερον γίνεται δεκτὴ ἡ
πρότασις τοῦ καθηγητοῦ τῶν Φυ-
σικῶν ὁστις μᾶς προέτρπευεν νὰ
ἀγοράσωμεν ἐκτετὰ χουσανθεμα-
τιμὴ ἐλάστου φυτωρίου δραχ. 2,
γιὰ τὸ ἀγαπημένο μας κηπαλάκι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ἐμαθὺς Τάκη τὴν Ἀλφά
βῆτα

—Μάλιστα Κύριε

—Πῆς μου λοιπὸν πὶδ γράμμα
εἶναι ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλφα.

—Ὅλα τὰ ἄλλα.

—Πῆς μου Γιώργη εἰς ποῖον
ποταμὸν ἔκανον λουτρό οἱ Σπα-
ρτιάτες

—Εἰς τὸν Ταύγετον Κύριε

—Γιατὶ κλαῖς Τάκη;

—Γιατὶ ὅσο τρώγω τὴν πᾶστα
μου τόσο μικραίνει